

V Bruseli 14. 3. 2018
COM(2018) 135 final

2018/0063 (COD)

Návrh

SMERNICA EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY
o správcoch úverov, nákupcoch úverov a vymáhaní kolaterálu

(Text s významom pre EHP)

{SWD(2018) 75 final} - {SWD(2018) 76 final}

DÔVODOVÁ SPRÁVA

1. KONTEXT NÁVRHU

• Dôvody a ciele návrhu

Tento návrh je dôležitou súčasťou práce na posilňovaní hospodárskej a menovej únie Európy (HMÚ). Integrovanější finančný systém posilní odolnosť HMÚ voči nepriaznivým otarasom tým, že uľahčí súkromné rozdelenie rizika cez hranice, pričom sa zároveň zníži potreba verejného rozdelenia rizika. Na dosiahnutie týchto cieľov musí EÚ teraz dobudovať bankovú úniu a pripraviť všetky základné články pre úniu kapitálových trhov. V oznámení Komisie z 11. októbra 2017¹ sa stanovuje postup na dobudovanie bankovej únie prostredníctvom presadzovania súbežného znižovania a rozdelenia rizika v pláne na posilnenie HMÚ stanoveného Komisiou 6. decembra 2017.²

Pre dobudovanie bankovej únie je nevyhnutné riešenie vysokého objemu nesplácaných úverov³ a ich prípadného budúceho hromadenia. To ďalej zníži riziká a umožní bankám zamerať sa na poskytovanie úverov podnikom a občanom. Nesplácané úvery sú úvery, v prípade ktorých dlžník nie je schopný vykonať plánované platby na splácanie úroku alebo istiny. Ak platby meškajú viac ako 90 dní alebo sa stanoví, že je nepravdepodobné, že dlžník úver splatí, považuje sa tento úver za nesplácaný úver. Finančná kríza a nasledujúce recesie viedli k rozšíreniu neschopnosti dlžníkov splácať svoje úvery, keďže viaceré spoločnosti a občania čelili pretrvávajúcim platobným ťažkostiam alebo dokonca konkurzu. To sa týkalo najmä členských štátov, ktoré čelili dlhým obdobiam recesií. V dôsledku toho, ako aj iných faktorov, mnohé banky zaznamenali narastajúci objem nesplácaných úverov vo svojich účtovných knihách.

Vysoký objem nesplácaných úverov môže ovplyvniť výkonnosť bánk v dvoch hlavných líniiach. Po prvé, nesplácané úvery vytvárajú pre banku nižšie príjmy ako splácané úvery, čím znižujú ziskovosť banky a môžu spôsobiť straty, ktoré znižujú jej kapitál. V najväznejších prípadoch môžu tieto účinky viesť k pochybnostiam o životaschopnosti banky s potenciálnymi dôsledkami pre finančnú stabilitu. Po druhé, nesplácané úvery si vyžadujú značné množstvo ľudských aj finančných zdrojov banky. To znižuje schopnosť banky poskytovať úvery, a to aj malým a stredným podnikom (MSP).

Znížená ponuka úverov postihuje najmä MSP, keďže MSP sa spoliehajú na poskytovanie bankových úverov v oveľa väčšej miere ako väčšie spoločnosti, čo má vplyv na hospodársky rast a vytváranie pracovných miest. Poskytovanie bankových úverov je často príliš nákladné a objemy poskytovania bankových úverov pre MSP boli vážne ovplyvnené finančnou krízou v roku 2008, čo bráni rozvoju a rastu MSP.

¹ Oznámenie Európskemu parlamentu, Rade, Európskej centrálnej banke, Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru a Výboru regiónov o dobudovaní bankovej únie, COM(2017) 592 final, 11.10.2017.

² Oznámenie Komisie Európskemu parlamentu, Európskej rade, Rade a Európskej centrálnej banke – Ďalšie kroky na ceste k dobudovaniu európskej hospodárskej a menovej únie: časový plán, COM(2017) 821 final, 6.12.2017.

³ Nesplácané úvery sú úvery, v prípade ktorých dlžník nie je schopný vykonať plánované platby na splácanie úroku alebo istiny. Ak platby meškajú viac ako 90 dní alebo sa stanoví, že je nepravdepodobné, že dlžník úver splatí, považuje sa tento úver za nesplácaný úver. Vykonávacie nariadenie Komisie (EÚ) 2015/227.

Aj dobre rozvinuté sekundárne trhy s nesplácanými úvermi sú jedným zo základných prvkov pre dobre fungujúcu úniu kapitálových trhov⁴. Jedným z hlavných cieľov v rámci priority Komisie, ktorou je vybudovanie únie kapitálových trhov, je poskytnúť nové zdroje financovania podnikom, MSP, a najmä inovačným spoločnostiam s vysokým rastom v EÚ. Hoci projekt únie kapitálových trhov sa zameriava na uľahčenie prístupu k nebankovému financovaniu a na jeho diverzifikáciu pre podniky v EÚ, uznáva aj dôležitú úlohu, ktorú zohrávajú banky pri financovaní hospodárstva EÚ. Jedna z tematických oblastí únie kapitálových trhov sa preto zameriava na zvýšenie schopnosti bánk poskytovať úvery podnikom, a to aj prostredníctvom posilnenia ich schopnosti získať hodnotu kolaterálu poskytnutého na zabezpečenie úverov.

Vysoké úrovne nesplácaných úverov sa musia riešiť uplatňovaním komplexného prístupu. Zatiaľ čo hlavnú zodpovednosť za riešenie vysokého objemu nesplácaných úverov majú stále banky a členské štáty⁵, v EÚ existuje aj jednoznačný rozmer znižovania súčasných objemov nesplácaných úverov, ako aj zabraňovania nadmernému hromadeniu nesplácaných úverov v budúcnosti vzhľadom na prepojenie bankového systému EÚ, a to najmä v eurozóne. Vznikajú najmä významné potenciálne účinky presahovania z členských štátov s vysokou úrovňou nesplácaných úverov do celého hospodárstva EÚ, ktoré ovplyvňujú hospodársky rast a finančnú stabilitu.

Rada v júli 2017 prijala „Akčný plán riešenia nesplácaných úverov v Európe“, v ktorom sa odzrkadľuje toto úsilie EÚ a ktorý vychádza zo spoločnej dohody o potrebe pokračovať v opatreniach, ktoré začala Komisia, a rozšíriť ich. V akčnom pláne sa stanovuje komplexný prístup zameraný na kombináciu doplnkových politických opatrení v štyroch oblastiach: i) dohľad nad bankami a regulácia, ii) reforma rámcov reštrukturalizácie, platobnej neschopnosti a vymáhania dlhov, iii) rozvoj sekundárnych trhov pre ohrozené aktíva a iv) podpora reštrukturalizácie bankového systému. Opatrenia v týchto oblastiach sa majú vykonávať na vnútroštátnej úrovni a podľa potreby na úrovni Únie. Niektoré opatrenia budú mať výraznejší vplyv na hodnotenie rizika bánk pri poskytovaní úveru, zatiaľ čo iné podporia rýchle uznanie a lepšie riadenie nesplácaných úverov a ďalšie opatrenia zvýšia trhovú hodnotu takýchto nesplácaných úverov. Tieto opatrenia sa navzájom posilňujú a keby sa vykonávali samostatne, neboli by dostatočne účinné.

Tento návrh spolu s ďalšími opatreniami, ktoré Komisia predkladá ako komplexný balík pre nesplácané úvery, ako aj opatrenia prijaté jednotným mechanizmom dohľadu a európskym orgánom pre bankovníctvo (EBA), sú kľúčovými časťami tohto úsilia. Kombináciou viacerých doplňujúcich opatrení Komisia pomáha vytvárať vhodné prostredie pre banky na riešenie nesplácaných úverov v ich súvahách a znižovať riziko budúceho hromadenia nesplácaných úverov.

Banky budú musieť vyčleniť dostatočné zdroje pre prípad, keď sa nové úvery stanú nesplácanými, čím sa vytvoria primerané stimuly na riešenie nesplácaných úverov v počiatočnom štádiu a zabráni príliš veľkému hromadeniu nesplácaných úverov.

Ak sa úvery stanú nesplácanými, účinnejšie mechanizmy vymáhania zabezpečených úverov umožnia bankám riešiť nesplácané úvery, vzhľadom na uplatňovanie primeraných záruk pre

⁴ Oznámenie Európskej komisie Európskemu Parlamentu, Európskej rade, Rade, Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru a Výboru regiónov: Dokončenie únie kapitálových trhov do roku 2019 – nastal čas postupovať rýchlejšie, COM(2018) 114.

⁵ Komisia sústavne pripomínala príslušným členským štátom túto záležitosť v kontexte európskeho semestra.

dlžníkov. Ak by sa objem nesplácaných úverov aj napriek tomu príliš zvýšil – ako je to v súčasnosti v prípade niektorých bánk a niektorých členských štátov – banky ich budú môcť predávať na efektívnych, konkurencieschopných a transparentných sekundárnych trhoch iným subjektom. Orgány dohľadu ich v tomto budú usmerňovať na základe svojich existujúcich právomocí špecifických pre jednotlivé banky, tzv. pilier 2, podľa nariadenia o kapitálových požiadavkách (CRR)⁶. Ak sa nesplácané úvery stanú závažným a rozsiahlym problémom, členské štáty môžu zaviesť vnútroštátne správcové spoločnosti alebo iné opatrenia v rámci súčasných pravidiel štátnej pomoci a pravidiel riešenia krízových situácií bánk.

Tento návrh zabráni nadmernému budúcemu hromadeniu nesplácaných úverov v súvahách bánk dvomi spôsobmi.

Po prvé, návrh pomôže bankám lepšie spravovať nesplácané úvery **zvýšením efektivity postupov vymáhania dlhov prostredníctvom zabezpečenia jasného spoločného postupu zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu (AECE)**. Vo väčšine prípadov banky riešia svoje nesplácané úvery sami tým, že získajú hodnotu prostredníctvom reštrukturalizácie. Veľkú časť úverov, ktoré sa stávajú nesplácanými úvermi, tvoria úvery zabezpečené kolaterálom. Hoci banky môžu vymáhať kolaterál v súlade s vnútroštátnymi rámcami platobnej neschopnosti a vymáhania dlhov, tento proces môže byť často pomalý a nepredvídateľný. Nesplácané úvery medzitým zostávajú v súvahách bánk, čím sa banka vystavuje dlhodobej neistote a viaže svoje zdroje. To bráni banke v tom, aby sa zamerala na nové poskytovanie úverov životaschopným zákazníkom. V návrhu sa preto poskytujú bankám a iným subjektom oprávneným na poskytovanie zabezpečených úverov účinnejšie metódy na vymáhanie ich peňazí zo zabezpečených úverov poskytnutých podnikovým dlžníkom, a to mimosúdne. Tento účinnejší mimosúdny postup by bol k dispozícii na základe predchádzajúcej dohody medzi veriteľom a dlžníkom v úverovej zmluve. Nebude sa vzťahovať na spotrebiteľské úvery a je navrhnutý tak, aby neovplyvňoval preventívne reštrukturalizačné alebo konkurzné konania a aby nemenil hierarchiu veriteľov v konkurznom konaní. Reštrukturalizačné a konkurzné konania majú prednosť pred postupom zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu, ktorý sa stanovuje v tomto návrhu.

Po druhé, v návrhu sa **podporí rozvoj sekundárnych trhov s nesplácanými úvermi**. Za určitých okolností môžu byť banky neschopné spravovať svoje nesplácané úvery účinným alebo efektívnym spôsobom. Banky v týchto prípadoch získajú z úverov menšiu hodnotu, než by to bolo inak možné. Táto situácia môže nastať napríklad keď banky čelia veľkému nárastu nesplácaných úverov a nemajú dostatok personálu alebo odborných znalostí na riadne spravovanie svojich nesplácaných úverov. Banky okrem toho môžu mať problém riadiť portfólio nesplácaných úverov, ak vymáhanie úverov nespadá do základného okruhu odborných znalostí banky vzhľadom na ich charakter. V týchto prípadoch je najlepšou možnosťou buď externe poveriť spravovaním týchto úverov špecializovaného správcu úverov, alebo predať zmluvu o úvere nákupcovi, ktorý má potrebnú ochotu podstupovať riziká a odborné znalosti na ich riadenie. V tomto návrhu sa preto odstraňujú nepríjemné prekážky brániace spravovaniu úverov tretími stranami a presunu úverov s cieľom ďalej rozvíjať sekundárne trhy s nesplácanými úvermi. Súčasný rozmanitý legislatívny rámec pre nesplácané úvery v členských štátoch bráni vzniku účinného sekundárneho trhu s nesplácanými úvermi. Návrhom sa vytvára spoločný súbor pravidiel, ktoré musia dodržiavať správcovia úverov tretích strán, aby mohli pôsobiť v rámci Únie. V návrhu sa stanovujú spoločné normy na zabezpečenie riadneho vykonávania a dohľadu v celej Únii, pričom sa

⁶ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 575/2013 z 26. júna 2013 o prudenciálnych požiadavkách na úverové inštitúcie a investičné spoločnosti a o zmene nariadenia (EÚ) č. 648/2012, Ú. v. EÚ L 176, 27.6.2013, s. 1 – 337.

umožní väčšia hospodárska súťaž medzi správcami pri harmonizácii prístupu na trh v členských štátoch. Náklady na vstup pre potenciálnych nákupcov úverov sa znížia zvýšením dostupnosti a znížením nákladov na spravovanie úverov. Viac nákupcov na trhu by malo za predpokladu, že ostatné podmienky sú nezmenené, uľahčiť vznik konkurencieschopnejšieho trhu s väčším počtom nákupcov, čo by viedlo k vyššiemu dopytu a vyšším cenám transakcií.

Tento návrh dopĺňa niekoľko ďalších opatrení, ktoré sa dnes predkladajú, ako sa uvádza v oznámení Komisie s názvom Druhá správa o pokroku pri znižovaní počtu nesplácaných úverov v Európe⁷. Aby sa zabránilo riziku nedostatočnej tvorby rezerv na budúce nesplácané úvery, Komisia vydá aj samostatný návrh týkajúci sa odpočtov v súvislosti s nedostatočnou tvorbou rezerv na nesplácané expozície, ktorým sa mení nariadenie o kapitálových požiadavkách (CRR)⁸. Zmenou sa zavádzajú tzv. zákonné prudenciálne zabezpečovacie mechanizmy, ktoré predstavujú minimálnu úroveň rezerv a odpočtov z vlastných zdrojov, ktoré banky budú musieť tvoriť na pokrytie vzniknutých a očakávaných strát z novovzniknutých úverov, ktoré sa neskôr stanú nesplácanými. Ako ďalšia súčasť balíka návrhov týkajúceho sa nesplácaných úverov sa členským štátom poskytne aj nezáväzná usmernenie o tom, ako môžu v prípade potreby vytvoriť vnútroštátne správčovské spoločnosti, a to v plnom súlade s pravidlami EÚ v oblasti bankovníctva a štátnej pomoci. V pláne pre správčovské spoločnosti sa poskytujú praktické odporúčania pre návrh a vytvorenie správčovských spoločností na vnútroštátnej úrovni, pričom sa vychádza z osvedčených postupov vyplývajúcich z predchádzajúcich skúseností v členských štátoch⁹.

Tieto iniciatívy sa navzájom posilňujú. Zákonné prudenciálne zabezpečovacie mechanizmy zabezpečujú, že úverové straty z budúcich nesplácaných úverov sú dostatočne kryté, čo uľahčuje ich riešenie alebo predaj. Plánom pre správčovské spoločnosti sa pomáha členským štátom, ktoré si to želajú, pri reštrukturalizácii svojich bánk prostredníctvom zriadenia vnútroštátnych správčovských spoločností zaoberajúcich sa nesplácanými úvermi. Tieto účinky dopĺňa tlak na ďalší rozvoj sekundárnych trhov s nesplácanými úvermi, keďže vďaka nim by bol dopyt po nesplácaných úveroch viac konkurencieschopný a zvýšila by sa ich tržová hodnota. Okrem toho zrýchleným vymáhaním kolaterálu ako rýchleho mechanizmu na vymáhanie hodnoty kolaterálu sa znižujú náklady na vyriešenie nesplácaných úverov. Zároveň však návrh neovplyvňuje početné záruky pre dlžníkov, ktoré sú k dispozícii podľa právnych predpisov EÚ a vnútroštátnych právnych predpisov. Zavádza sa niekoľko dodatočných záruk s cieľom obmedziť potenciálne riziká vyplývajúce z predaja spotrebiteľských úverov a splácaných úverov.

• **Súlad s existujúcimi ustanoveniami politík v tejto oblasti politiky**

V tomto návrhu sa štandardizuje regulačný režim (vymedzenie, schvaľovanie, dohľad, pravidlá správania) pre správcov úverov a nákupcov úverov. Výsledkom súčasných rozdielov vo vnútroštátnych právnych predpisoch a vykonávaní v členských štátoch je veľké množstvo obchodných modelov a nerovnomerný objem činností v členských štátoch, čo prispieva k veľmi obmedzenej miere predaja nesplácaných úverov v niektorých členských štátoch s vysokým pomerom nesplácaných úverov. V dôsledku toho úverové inštitúcie, ktoré chcú likvidovať úverové portfóliá obsahujúce nesplácané úvery, čelia roztrieštenej investorskej základni rozdelenej štátnymi hranicami a správcovia úverov čelia značným ťažkostiam pri spravovaní úverov s cezhraničným rozmerom (najmä s cezhraničným vymáhaním) a navyše majú obmedzený rozsah pôsobnosti na realizáciu úspor z rozsahu z cezhraničnej činnosti.

⁷ Oznámenie Komisie Európskemu parlamentu, Európskej Rade, Rade a Európskej centrálnej banke – Druhá správa o pokroku pri znižovaní počtu nesplácaných úverov v Európe, COM(2018) 133.

⁸ Nariadenie (EÚ) č. 575/2013, tamže.

⁹ Pracovný dokument útvarov Komisie o pláne pre správčovské spoločnosti, SWD (2018) 72.

Tento návrh je v súlade s článkom 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ZFEÚ), sekundárnymi právnymi predpismi a pravidlami Únie zameranými na zabezpečenie vysokej úrovne ochrany spotrebiteľov v oblasti finančných služieb. V návrhu sa na tento účel stanoví, že pravidlá ochrany spotrebiteľa by sa naďalej uplatňovali s cieľom zabezpečiť rovnakú úroveň ochrany bez ohľadu na to, kto vlastní alebo spravuje úver a bez ohľadu na právny režim platný v členskom štáte nákupcu úveru alebo správcu úveru. V návrhu sa objasňuje, že ochrana spotrebiteľa, a najmä práva udelené spotrebiteľom podľa smernice o hypotekárnych úveroch¹⁰ a smernice o spotrebiteľských úveroch¹¹, ako aj smernice o nekalých zmluvných podmienkach¹² v súvislosti s úverom poskytnutým úverovou inštitúciou, sa budú naďalej uplatňovať bez ohľadu na to, kto následne kúpi alebo spravuje úver. Okrem toho, podobne ako pri článku 17 smernice o spotrebiteľských úveroch, v prípade postúpenia práv veriteľa na tretiu stranu bude smernica o hypotekárnych úveroch zmenená tak, aby sa v nej uvádzalo, že spotrebiteľ má právo uplatniť voči nadobúdateľovi práv akékoľvek námietky, ktoré mohol uplatniť voči pôvodnému veriteľovi.

Tento návrh je v súlade aj so smernicou o finančných zárukách¹³, ktorou sa zavádza európsky režim poskytovania a vymáhania kolaterálu vo forme cenných papierov, peňažných a úverových pohľadávok. Postup zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu, ktorý sa stanovuje v tomto návrhu by nezasahoval do kolaterálu, ktorý upravuje smernica o finančných zárukách, pretože by sa ním upravovalo vymáhanie druhov kolaterálu iných než sú tie, ktoré patria do rozsahu pôsobnosti smernice o finančných zárukách. Konkrétne by tento návrh poskytoval účinné mimosúdne postupy na vymáhanie kolaterálu vo forme hnutel'ného a nehnuteľného majetku, ktorý poskytujú spoločnosti a podnikatelia na zabezpečenie úverov, ale záležitosti upravované smernicou o finančných zárukách nebudú týmto návrhom dotknuté.

Touto iniciatívou by sa zabezpečil aj úplný súlad s predkonkurznými a konkurznými konaniami začatými podľa vnútroštátnych zákonov a nariadení členských štátov. Súlad by sa zabezpečil prostredníctvom zásady, že mimosúdne vymáhanie kolaterálu stanovené v tomto návrhu by bolo možné, pokiaľ by sa neuplatňovalo prerušenie jednotlivých konaní, v ktorých dochádza k vymáhaniu nárokov v súlade s platnými vnútroštátnymi právnymi predpismi.

Týmto návrhom by sa okrem toho zabezpečil úplný súlad a komplementárnosť s návrhom Komisie o rámcach preventívnej reštrukturalizácie¹⁴ (ďalej len „návrh pre oblasť reštrukturalizácie“), v ktorom sa navrhujú opatrenia na zvýšenie účinnosti reštrukturalizačných a konkurzných konaní a na zabezpečenie dostupnosti postupov preventívnej reštrukturalizácie, aby sa životaschopné spoločnosti v prípade finančných ťažkostí mohli vyhnúť platobnej neschopnosti. Zatiaľ čo návrh pre oblasť reštrukturalizácie¹⁵

¹⁰ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/17/EÚ zo 4. februára 2014 o zmluvách o úvere pre spotrebiteľov týkajúcich sa nehnuteľností určených na bývanie a o zmene smerníc 2008/48/ES a 2013/36/EÚ a nariadenia (EÚ) č. 1093/2010 (Ú. v. EÚ L 60, 28.2.2014, s. 34).

¹¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, Ú. v. EÚ L 133, 22.5.2008, s. 66 – 92.

¹² Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, Ú. v. ES L 95, 21.4.1993, s. 29 – 34.

¹³ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/47/ES zo 6. júna 2002 o dohodách o finančných zárukách (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SK/TXT/?uri=CELEX:32002L0047>).

¹⁴ Návrh smernice Európskeho parlamentu a Rady o rámcach preventívnej reštrukturalizácie, druhej šanci a opatreniach na zvýšenie účinnosti postupov reštrukturalizácie, platobnej neschopnosti a oddĺženia a o zmene smernice 2012/30/EÚ, COM/2016/0723 final, 22.11.2016.

¹⁵ Návrh smernice Európskeho parlamentu a Rady o rámcach preventívnej reštrukturalizácie, druhej šanci a opatreniach na zvýšenie účinnosti postupov reštrukturalizácie, platobnej neschopnosti a oddĺženia a o zmene smernice 2012/30/EÚ, COM/2016/0723 final, 22.11.2016.

sa zameriava na vytvorenie harmonizovaného právneho rámca pre preventívnu reštrukturalizáciu a druhú šancu pre spoločnosti a podnikateľov, cieľom tohto návrhu je zvýšiť účinnosť mimosúdnych postupov vymáhania kolaterálu. S cieľom zabezpečiť úplný súlad a komplementárnosť s návrhom pre oblasť reštrukturalizácie by mimosúdne vymáhanie kolaterálu stanovené v tomto návrhu bolo možné, pokiaľ by sa neuplatňovalo prerušenie jednotlivých konaní, v ktorých dochádza k vymáhaniu nárokov v súlade s návrhom pre oblasť reštrukturalizácie. V návrhu pre oblasť reštrukturalizácie sa predpokladá, že na veriteľov vrátane zabezpečených veriteľov spoločnosti alebo podnikateľa, ktorý je predmetom konania o reštrukturalizácii, sa vzťahuje prerušenie jednotlivých konaní, v ktorých dochádza k vymáhaniu nároku, aby dlžník mohol s veriteľmi rokovať o pláne reštrukturalizácie a vyhnúť sa platobnej neschopnosti.

- **Súlad s ostatnými politikami Únie**

Päť rokov po tom, čo sa európske hlavy štátov a predsedovia vlád dohodli na vytvorení bankovej únie, existujú dva jej piliere, a to jednotný dohľad a riešenie krízových situácií, ktoré spočívajú na pevnom základe tvorenom jednotným súborom pravidiel pre všetky inštitúcie v EÚ. Hoci sa dosiahol významný pokrok, sú potrebné ďalšie kroky na dobudovanie bankovej únie vrátane vytvorenia jednotného systému ochrany vkladov, ako sa stanovuje v oznámení Komisie zo 17. októbra 2017 a v pláne predloženom 6. decembra ako súčasť balíka o prehĺbení hospodárskej a menovej únie.

Okrem komplexného balíka reforiem navrhnutého Komisiou v novembri 2016 („balík reforiem v bankovníctve“) je rozvoj sekundárneho trhu s úvermi a poskytovanie zvýšenej ochrany zabezpečených veriteľov súčasťou opatrení na zníženie rizika, ktoré sú potrebné na ďalšie posilnenie odolnosti bankového sektora a ktoré sú paralelné s postupným zavedením európskeho systému ochrany vkladov (EDIS). Cieľom týchto opatrení je súčasne zabezpečiť, aby sa jednotný súbor pravidiel uplatňoval na všetky inštitúcie v EÚ v rámci bankovej únie i mimo nej. Celkové ciele tejto iniciatívy uvedené vyššie sú plne zosúladené a koherentné so základnými cieľmi EÚ, ktoré spočívajú v podpore finančnej stability, znižovaní pravdepodobnosti a rozsahu podpory daňovníkov v prípade vyriešenia krízy inštitúcie, ako aj v prispievaní k harmonickému a udržateľnému financovaniu hospodárskej činnosti, čo pomáha dosiahnutiu vysokej úrovne konkurencieschopnosti a ochrany spotrebiteľa.

Táto iniciatíva bola oznámená v oznámení o preskúmaní akčného plánu únie kapitálových trhov¹⁶. V tomto oznámení sa zdôrazňovalo, že aj kapitálové trhy môžu pomôcť európskym bankám pri prekonávaní problémov s nesplácanými úvermi. Zdôrazňovalo sa v ňom, že politiky zamerané na zlepšenie fungovania sekundárnych trhov s nesplácanými úvermi sú kľúčovou súčasťou každého trvalého riešenia a že aj riadeniu nesplácaných úverov by prospeli účinnejšie a predvídateľnejšie rámce na vymáhanie úverov, ktoré sú navrhnuté tak, aby zabezpečeným veriteľom umožnili rýchle vymáhanie hodnoty.

Jedným z cieľov tohto návrhu je zvýšiť schopnosť zabezpečených veriteľov rýchlejšie získať hodnotu z kolaterálu prostredníctvom mimosúdnych postupov vymáhania kolaterálu. Tým, že by sa zabezpečeným veriteľom, ako aj bankám, umožnilo rýchlym spôsobom získať hodnotu z kolaterálu by tento návrh prispel k uľahčeniu zvýšenej miery poskytovania bankových úverov do hospodárstva, najmä pre MSP, a to za nižšie ceny, v súlade s cieľom únie kapitálových trhov uľahčiť prístup spoločností k finančným prostriedkom.

¹⁶ Oznámenie Komisie Európskemu parlamentu, Rade, Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru a Výboru regiónov o preskúmaní akčného plánu únie kapitálových trhov v polovici trvania, COM(2017) 292 final, 8.6.2017.

Ustanoveniami o správcoch úverov a nákupcoch úverov by sa zabezpečila väčšia predvídateľnosť a transparentnosť na sekundárnych trhoch s nesplácanými úvermi, čo by zase umožnilo potenciálnym nákupcom presnejšie oceniť tieto aktíva. To by umožnilo bankám predávať svoje nesplácané úvery väčšej skupine investorov, čo by mohlo mať za následok ceny transakcií, ktoré by lepšie zohľadňovali podkladovú hodnotu aktív. Súvahy by sa tak „očistili“ a úverové inštitúcie by boli lepšie pripravené na poskytovanie nových úverových tokov ekonomike.

Riešenie pretrvávajúcich rizík v európskom bankovom sektore má veľký význam pre jeho fungovanie a stabilitu, a tým aj pre širšie hospodárstvo. Vznikajú najmä významné potenciálne účinky presahovania z členských štátov s vysokou úrovňou nesplácaných úverov do iných hospodárstiev EÚ a do celej EÚ, ktoré ovplyvňujú hospodársky rast a finančnú stabilitu. Segmentované trhy s nesplácanými úvermi rozdelené štátnymi hraníc vzhľadom na značné rozdiely v režimoch udeľovania povolení by neboli v súlade s cieľom únie kapitálových trhov.

Táto iniciatíva sa uplatňuje bez toho, aby boli dotknuté záruky zavedené pre spotrebiteľa, a to aj v prípade, že sa pôvodný veriteľ nahradí neúverovou inštitúciou. Právne predpisy EÚ už zahŕňajú viacero opatrení na ochranu spotrebiteľa. V návrhu sa stanovuje, že nákupcovia úverov aj správcovia úverov budú musieť dodržiavať právne predpisy Únie týkajúce sa ochrany spotrebiteľa uplatniteľné na pôvodnú zmluvu o úvere. Rovnako platí, že naďalej sa budú uplatňovať všetky pravidlá ochrany spotrebiteľa platné v členskom štáte spotrebiteľa, buď vyplývajúce priamo z pôvodnej zmluvy o úvere, alebo z iných pravidiel platných pre úvery poskytnuté spotrebiteľom alebo súvisiace so všeobecnými pravidlami ochrany spotrebiteľa platnými v členskom štáte spotrebiteľa.

Uvedené záruky zahŕňajú aj opatrenia povinnej alebo dobrovoľnej povahy poskytnuté na ochranu spotrebiteľov v členskom štáte ich obvyklého pobytu, najmä formálne alebo neformálne postupy vymáhania dlhov zavedené verejnými alebo súkromnými orgánmi poskytujúcimi poradenstvo v oblasti dlhov nadmerne zadlženým domácnostiam, zamerané na vymáhanie ich dlhov. Okrem toho, pokiaľ ide o vykonávanie činností v oblasti správy úverov v cezhraničnom kontexte, týmto nástrojom nie sú dotknuté harmonizované pravidlá EÚ, ktoré určujú platné právne predpisy, platnú jurisdikciu a uznávanie a výkon rozsudkov v občianskych a obchodných veciach vrátane insolvenčného konania.

Do rozsahu pôsobnosti tohto návrhu nepatria práva dlžníka, práva na ochranu osobných údajov a ustanovenia vnútroštátneho občianskeho práva, ktoré upravujú postupovanie zmlúv. Spracovanie osobných údajov v kontexte tejto smernice musí byť v plnom súlade s pravidlami o ochrane osobných údajov.

2. PRÁVNY ZÁKLAD, SUBSIDIARITA A PROPORCIONALITA

• Právny základ

V článku 114 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ZFEÚ) sa Európskemu parlamentu a Rade udeľuje právomoc prijímať opatrenia na aproximáciu ustanovení zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré smerujú k vytváraniu a fungovaniu vnútorného trhu. Článkom 114 ZFEÚ sa umožňuje, aby EÚ prijala opatrenia nielen na odstránenie súčasných prekážok vytvárania a fungovania vnútorného trhu, ale aj na riešenie prekážok, ktoré odrádzajú hospodárske subjekty od plného využitia prínosov tohto trhu, najmä investovania v iných členských štátoch. V článku 53 Zmluvy o fungovaní Európskej

únie (ZFEÚ) sa navyše Európskemu parlamentu a Rade udeľuje právomoc prijímať smernice na koordináciu vnútroštátnych ustanovení týkajúcich sa hospodárskych činností.

Nákupcovia úverov a správcovia úverov v súčasnosti nemôžu využívať výhody vnútorného trhu v dôsledku prekážok, ktoré vznikajú z dôvodu rozdielnych vnútroštátnych právnych predpisov, keďže neexistuje osobitný a koherentný režim regulácie a dohľadu.

Nebankoví nákupcovia úverov poskytnutých úverovými inštitúciami nie sú v niektorých členských štátoch regulovaní, zatiaľ čo v iných členských štátoch môžu čeliť rôznym požiadavkám, ktoré niekedy zahŕňajú aj riadnu bankovú licenciu. V praxi to viedlo k situácii, kde nákupcovia môžu legálne pôsobiť v jednom členskom štáte, ale čelia značným prekážkam pri nákupe úverov v iných členských štátoch. To je jeden z dôvodov, prečo nákupcovia väčšinou pôsobia v obmedzenom počte členských štátov, čo malo za následok celkovú obmedzenú hospodársku súťaž na vnútornom trhu, keďže počet zainteresovaných nákupcov je naďalej dosť nízky, čím sa znižuje rozsah a potenciálna veľkosť efektívneho a konkurencieschopného trhu s nesplácanými úvermi. Najmä trhy s nesplácanými úvermi sú obvykle charakterizované pomerne malými objemami obchodov, silným zoskupovaním v štyroch krajinách, z ktorých len jeden je menším členským štátom (Taliansko, Írsko, Španielsko a Spojené kráľovstvo). Okrem toho na týchto trhoch obvykle dominujú veľkí nákupcovia, čo do určitej miery možno vysvetliť značnými prekážkami, ktoré bránia vstupu a narúšajú hospodársku súťaž.

Správcovia úverov okrem toho čelia prekážkam pri rozširovaní cezhraničného pôsobenia a pri rozširovaní svojich činností. Po prvé, len niektoré členské štáty regulujú túto činnosť a tie, ktoré tak robia, veľmi rozdielne vymedzujú dotknuté činnosti. V praxi to predstavuje prekážku pri rozvoji stratégií rozširovania zriadením vedľajšej pobočky alebo cezhraničným poskytovaním služieb na vnútornom trhu. Po druhé, značný počet členských štátov vyžaduje povolenie na niektoré činnosti, ktoré títo správcovia úverov vykonávajú. Týmito povoleniami sa ukladajú rôzne požiadavky a neposkytujú sa možnosti rozširovania cezhraničného pôsobenia. Napokon, v niektorých prípadoch sa zákonom vyžaduje miestna pobočka, čo samo osebe znemožňuje výkon základnej slobody poskytovať cezhraničné služby.

Okrem toho prekážky, ktoré bránia správcovi úverov v cezhraničnom pôsobení, nepriamo ovplyvňujú potenciálnych nákupcov, ktorí nemusia byť schopní vstúpiť na vnútroštátny trh a nakupovať úvery od úverových inštitúcií, ak potom nemôžu externe poveriť spravovaním týchto úverov subjekty iné než sú banky, od ktorých získali zmluvu o úvere alebo využívať služby správcov úverov z iných členských štátov EÚ.

Veľké rozdiely v regulačných normách prijatých členskými štátmi prispievajú k fragmentácii trhu, čo obmedzuje voľný tok kapitálu a služieb v rámci EÚ, vedie k nedostatočnej hospodárskej súťaži a spomaľuje rozvoj fungujúceho sekundárneho trhu s bankovými úvermi. Obmedzená účasť investorov a správcov naznačuje slabý konkurenčný tlak na obidvoch trhoch (pre nákup aj pre spravovanie úverov). To má za následok vysoké poplatky, ktoré spoločnosti spravujúce úvery účtujú nákupcom za svoje služby, a nízke ceny, ktoré môžu banky realizovať pri predaji nesplácaných úverov nebankovým investorom, čo znižuje motiváciu bánk zbaviť sa vysokých objemov nesplácaných úverov.

Veritelia, ktorí poskytujú zabezpečené úvery spoločnostiam a podnikateľom, nemajú vo všetkých členských štátoch prospech z rýchlych a účinných postupov na mimosúdne vymáhanie takýchto úverov v prípade zlyhania obchodných dlžníkov. Ak by boli takéto postupy k dispozícii, riziko, že sa bankám nahromadia nesplácané úvery, by kleslo.

Veriteľ musí dodržiavať pravidlá, ktoré sa líšia od pravidiel domovského členského štátu a ktorých efektívnosť je veriteľovi neznáma, ak chce získať späť hodnotu z kolaterálu, ktorú poskytol dlžník v inom členskom štáte. Veriteľ sa v súčasnosti nemôže s dlžníkom dohodnúť na postupe spoločnom pre všetky členské štáty. Vznikajú tak náklady na právne poradenstvo a môže to znamenať dlhšie trvanie postupov vymáhania, ako aj nižšie miery návratnosti. Možnosť vymoženía menšej hodnoty alebo, v najhoršom prípade, žiadnej hodnoty zo zabezpečeného úveru v prípade omeškania dlžníka môže v prvom rade odradiť poskytovateľov úverov od cezhraničného poskytovania úverov, alebo môže zvýšiť cenu úverov pre spoločnosti. To zase odrádza dlžníkov od toho, aby sa obrátili na veriteľov v rôznych členských štátoch. To bráni voľnému pohybu kapitálu a má priamy vplyv na fungovanie jednotného trhu. Pokiaľ ide o sprístupnenie finančných prostriedkov spoločnostiam, a najmä MSP, ktoré sú veľmi závislé od poskytovania bankových úverov, existuje tu nevyužitý potenciál únie kapitálových trhov.

Podobne investori, ktorí zvažujú nákup portfólií nesplácaných úverov, zohľadnia potenciálne právne neistoty pri vymáhaní hodnoty z kolaterálu, ktorá je súčasťou týchto úverov, a ak je cezhraničné vymáhanie hodnoty náročnejšie alebo prináša právne neistoty, bude to mať negatívny vplyv na cenu a v dôsledku toho aj na šancu bánk predávať portfóliá aj investorom z iného členského štátu za ceny čo najbližšie k cene určenej rezervami banky pre tieto úvery¹⁷.

Súčasná fragmentácia vyústila do rôznych stupňov možností financovania pre spoločnosti, keďže bankové úvery sú menej dostupné pre spoločnosti – a najmä MSP – v členských štátoch bez účinných postupov na vymáhanie hodnoty zabezpečených úverov.

Vytvorenie rámca pre účinné postupy mimosúdneho vymáhania kolaterálu by zaručilo, aby zabezpečení veritelia vo všetkých členských štátoch mali prospech z dostupnosti jednoznačného spoločného rýchleho nástroja na získanie hodnoty zo zabezpečeného úveru v prípade, že obchodný dlžník nespláca úver. To by malo podnietiť väčšiu mieru cezhraničného poskytovania úverov tým, že sa zníži neistota, pokiaľ ide o výsledky postupov vymáhania (napr. miera a čas návratnosti) pri cezhraničných transakciách.

- **Subsidiarita (v prípade inej ako výlučnej právomoci Únie)**

Podľa článku 4 ZFEÚ sa činnosť EÚ zameraná na dokončenie vnútorného trhu musí posúdiť v kontexte zásady subsidiarity stanovenej v článku 5 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii. Treba posúdiť, či by ciele návrhu nemohli dosiahnuť členské štáty v rámci svojich vnútroštátnych právnych systémov a či ich z dôvodu ich rozsahu a dôsledkov možno lepšie dosiahnuť na úrovni EÚ.

Od finančnej krízy v roku 2008 donedávna rastúci objem nesplácaných úverov zhoršil vnímanie trhu celého európskeho bankového sektora a predstavoval negatívne externality pre celú EÚ. Tieto faktory sú ešte relevantnejšie v kontexte bankovej únie. Niekoľko členských štátov sa v posledných rokoch aktívne zaoberalo riešením vysokej miery nesplácaných úverov, vo väčšine prípadov s podporou programu makroekonomických úprav EÚ/MMF.

Napriek tomu, že členské štáty uznávajú závažnosť problému s nesplácanými úvermi, väčšine z nich sa doposiaľ nepodarilo prijať účinné opatrenia na riešenie strany dopytu pri presune nesplácaných úverov. Tie štáty, ktoré regulovali činnosť nákupu a spravovania úverov tak

¹⁷ Ak banka vytvorila rezervu na 30 % nesplácaného úveru a následne ho likviduje za cenu nižšiu než 70 % z hodnoty, má to za následok ďalšiu stratu pre banku.

robili bez zohľadnenia cezhraničných situácií. To viedlo k nedostatočnej hospodárskej súťaži na trhu. Rôzne prístupy členských štátov a ich rozdielne výklady, najmä pokiaľ ide o činnosti súvisiace so spravovaním úverov, rozdrobili tieto trhy. Preto ciele nemožno dosiahnuť prostredníctvom individuálnych opatrení členských štátov.

Útvary Komisie niekoľko rokov monitorujú trh a uznávajú rastúce rozdiely a zosilnenie problémov, ktoré si vyžadujú zásahy na úrovni EÚ. Z dôkazov zhromaždených prostredníctvom štúdií a verejných konzultácií vyplýva, že oživenie hospodárskeho rastu nie je dostatočné na zníženie objemov nesplácaných úverov, keďže tieto ovplyvňujú spoľahlivosť bánk, ich poskytovanie úverov a celkové vyhliadky na hospodársky rast. Doposiaľ členské štáty nevynechali žiadne úsilie na koordináciu pravidiel pre nákupcov a správcov bankových úverov. Opatrenia prijaté členskými štátmi môžu napraviť len ich vlastné vnútroštátne trhové podmienky, čo by nepostačovalo na zníženie negatívneho vplyvu na fungovanie jednotného trhu.

Zavedenie rámca na úrovni EÚ by zabezpečilo jednotné podmienky vstupu pre nákupcov a správcov úverov a jednotné povolenie na vykonávanie ich činností na celom jednotnom trhu. To by malo za následok najmä väčšiu hospodársku súťaž medzi potenciálnymi investormi v oblasti bankových úverov a umožnilo by to bankám, aby ich predávali za konkurencieschopnejšie ceny. To by zase umožnilo bankám znížiť expozíciu pri úveroch, ktoré sa stali nesplácanými, a presmerovať zdroje na nové poskytovanie úverov do hospodárstva. Záruky poskytované spotrebiteľom by súčasne zabezpečili, aby sa v celej únii zachovala úroveň ochrany spotrebiteľa pri predaji a spravovaní spotrebiteľských úverov, ktoré pôvodne poskytli úverové inštitúcie.

Podobne členské štáty, ktoré už zaviedli postupy mimosúdneho vymáhania, stanovili vnútroštátne pravidlá predovšetkým z dôvodov súvisiacich s vnútroštátnymi záležitosťami. V niektorých prípadoch sa postupy na mimosúdne vymáhanie kolaterálu zaviedli už dávno a nepodnecujú nevyhnutne cezhraničné transakcie. Vzhľadom na rozdiely v efektívnosti existujúcich vnútroštátnych postupov a na nedostatok takýchto postupov v niektorých členských štátoch je cieľom sprístupniť takéto účinné systémy v celej EÚ a zabezpečiť, aby banky alebo iné podniky oprávnené poskytovať úvery vo všetkých členských štátoch mohli takéto postupy používať. Vzhľadom na inherentné prepojenia medzi vymáhaním kolaterálu a občianskym, majetkovým, obchodným, predkonkurzným, konkurzným a verejným právom členských štátov by sa plánované pravidlá týkajúce sa tohto jasného spoločného mechanizmu mimosúdneho vymáhania kolaterálu museli realizovať spôsobom, ktorý je v súlade s právnymi predpismi týchto členských štátov. V ustanoveniach uvedených ďalej sa preto zavádza doplnkový spoločný mechanizmus, ktorým sa od členských štátov nevyžaduje, aby zasahovali do svojich vnútroštátnych systémov mimosúdneho vymáhania, ak tieto systémy existujú pre druh kolaterálu, na ktorú sa vzťahuje návrh. AECE je navrhnuté ako samostatný mechanizmus, ktorý má zabezpečiť, aby medzi veriteľom a obchodným dlžníkom mohol byť zmluvne dohodnutý mechanizmus mimosúdneho vymáhania, pokiaľ ide o hnutel'ný a nehnuteľný majetok, ktorý predstavuje kolaterál.

Tieto ciele je možné lepšie dosiahnuť na úrovni EÚ.

- **Primeranosť**

Podľa zásady proporcionality obsah a forma opatrenia EÚ neprekročia rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľov zmlúv.

Tento návrh neprekračuje rámec toho, čo je nevyhnutné na podporu vstupu na trh a cezhraničného rozvoja, keďže sa uplatňuje bez toho, aby ním boli dotknuté ustanovenia vnútroštátneho práva týkajúce sa skutočného prevodu práv veriteľa, ani akékoľvek uplatniteľné pravidlá týkajúce sa preventívnej reštrukturalizácie alebo konkurzného konania.

Ustanoveniami, ktoré sú uvedené ďalej, sa vytvára regulačný systém, ktorý je primeraný, pokiaľ ide o vytvorenie dostatočne záväzných podmienok na to, aby boli účinné pri dosahovaní cieľov, a aby súčasne poskytol členským štátom maximálnu flexibilitu pri zachovaní vnútroštátnych ustanovení na ochranu práv dlžníkov a ich možností námietok.

V návrhu sa okrem toho zohľadňuje potreba zvýšenej úrovne záruk pri spotrebiteľských úveroch, a to bez toho, aby to malo vplyv na existujúce pravidlá ochrany spotrebiteľa. V návrhu sa uznávajú tieto opodstatnené obavy a zavádza požiadavka, aby nákupcovia spotrebiteľských úverov z tretích krajín využívali služby schválených správcov úverov, na ktorých sa vzťahujú požiadavky tejto smernice a ktorí podliehajú dohľadu príslušných vnútroštátnych orgánov v EÚ. Podobne je cieľom plánovaného mechanizmu zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu zabezpečiť rovnováhu záujmov veriteľa a obchodného dlžníka. Nie je k dispozícii na vymáhanie úverov poskytnutých spotrebiteľom a nebol by k dispozícii ani pre vlastníkov podnikov na vymáhanie kolaterálu, ktorý je vytvorený v primárnom bydlisku obchodného dlžníka. Ak obchodný dlžník už splatil hlavnú časť (85 %) z nesplatenej sumy podľa zmluvy o úvere, pred vymáhaním kolaterálu je potrebné mu poskytnúť dodatočný čas na vykonanie platby.

Zvolený právny nástroj, smernica, je prispôsobený na dosiahnutie cieľov zaručenia rovnakých podmienok pre zabezpečených veriteľov, pokiaľ ide o ich schopnosť dohodnúť sa s dlžníkom na postupe mimosúdneho spätného získania hodnoty z kolaterálu s cieľom zachovať finančnú stabilitu a zvýšiť možnosti financovania pre spoločnosti.

- **Výber nástroja**

Vybrala sa smernica, aby sa zabezpečilo, že členské štáty môžu transponovať jej ustanovenia v súlade s existujúcimi súkromnými a verejnými právnymi predpismi vzhľadom na viaceré prepojenia s občianskym, obchodným, majetkovým a konkurzným právom. V článku 53 ZFEÚ, ktorý je jedným z právnych základov tohto návrhu, sa stanovuje len prijatie smernice.

Navyše vzhľadom na potrebu zabezpečiť administratívnu spoluprácu a zároveň umožniť rozmanitosť možností dohľadu, ktoré v súčasnosti existujú v členských štátoch, pokiaľ ide o činnosti, na ktoré sa vzťahuje tento návrh, sa smernica zdá vhodným výberom nástroja.

3. VÝSLEDKY HODNOTENÍ *EX POST*, KONZULTÁCIÍ SO ZAJINTERESOVANÝMI STRANAMI A POSÚDENÍ VPLYVU

- **Hodnotenia *ex post*/kontroly vhodnosti existujúcich právnych predpisov**

Kontroly vhodnosti *ex post* sa neuplatňujú, pretože táto oblasť bola predtým regulovaná len na vnútroštátnej úrovni.

- **Konzultácie so zainteresovanými stranami**

Útvary Komisie uskutočnili verejnú konzultáciu o vývoji sekundárnych trhov s nesplácanými úvermi a o ochrane zabezpečených veriteľov pred omeškaním dlžníkov¹⁸. Z odpovedí na túto

¹⁸ https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/2017-non-performing-loans-consultation-document_en.pdf.

verejnú konzultáciu boli získané kvalitatívne dôkazy na podporu vypracovania posúdenia vplyvu.

V návrhu sa výrazne odzrkadľuje spätná väzba získaná v rámci konzultácie.

V návrhu sa okrem toho odzrkadľuje spätná väzba prijatá od odbornej skupiny, s ktorou konzultovali útvary Komisie, pokiaľ ide o zrýchlené mimosúdne vymáhanie kolaterálu. Návrh predstavuje primeranejší prístup k dosiahnutiu cieľa politiky v porovnaní s úplnou harmonizáciou prostredníctvom vytvorenia nového záložného práva, ako sa pôvodne predpokladalo pri verejnej konzultácii.

Prevládajúca väčšina odpovedí na verejnú konzultáciu týkajúcu sa sekundárnych trhov s nesplácanými úvermi potvrdzuje, že súčasná veľkosť, likvidita a štruktúra trhov v EÚ sú prekážkou riadenia a riešenia problémov s nesplácanými úvermi v EÚ.

Pre jasnú väčšinu tých respondentov, ktorí vyjadrili názor, sú rozdiely vo vnútroštátnych pravidlách týkajúcich sa predaja nesplácaných úverov skutočnou prekážkou rozvoja trhov s nesplácanými úvermi. Pokiaľ ide o povahu prekážok cezhraničnej činnosti, prevládajúci počet odpovedí sa týkal právneho rámca, pravidiel v oblasti platobnej neschopnosti a miestnych postupov. Niektoré zainteresované strany požadujú dodatočné pravidlá na zaručenie ochrany spotrebiteľa/dlžníka, zatiaľ čo iné zainteresované strany sú toho názoru, že súčasné pravidlá sú dostatočné a mali by sa zachovať. Veľká väčšina podporuje rámec EÚ pre správcov úverov. Takmer všetci respondenti, ktorí podporujú rámec EÚ pre správcov úverov, zastávajú názor, že by sa mal týkať licenčného režimu a približne polovica z nich navrhuje, aby reguloval dohľad nad správcami úverov.

- **Získavanie a využívanie odborných znalostí**

Návrh vychádza z rozsiahleho výskumu, externých štúdií, cielených konzultácií, rozhovorov a iných zdrojov.

Rôzne európske a medzinárodné organizácie zverejnili analytické správy, ktoré sa opierajú o výskumné semináre a konzultácie so zainteresovanými stranami (ESRB, EBA, jednotný mechanizmus dohľadu, ECB a MMF). Útvary Komisie by predovšetkým mohli vychádzať zo správy osobitnej podskupiny pre nesplácané úvery Výboru Rady pre finančné služby, ako aj z výskumu, ktorý uskutočnili konzultanti, akademickí pracovníci a think-tanky. V polovici roku 2017 bola zriadená odborná skupina s členskými štátmi a inštitúciami EÚ s cieľom nadviazať na akčný plán Rady.

Návrh vychádza aj z cielených žiadostí o informácie adresovaných ministerstvám spravodlivosti členských štátov a právnym odborníkom, a z niekoľkých stretnutí s národnými odborníkmi z členských štátov. Zhromažďovanie informácií zahŕňalo aj stretnutia so zainteresovanými stranami a akademické výskumné práce.

- **Posúdenie vplyvu**

Hlavné hospodárske a sociálne vplyvy boli preskúmané v dvoch posúdeniach vplyvu, ktoré sú súčasťou tohto návrhu.

V prvom hodnotení vplyvu sa skúmala situácia nákupcov úverov a správcov úverov. Opisuje základný scenár a porovnáva ho s tromi alternatívami na zníženie vstupných bariér pre nákupcov úverov a správcov úverov. V základnom scenári sa zohľadňuje, že by naďalej existovali špecifické prekážky vstupu v niektorých členských štátoch a naďalej by boli účinné

pravidlá správania, ktoré by bránili vstupu investorov a budovaniu vzťahu investorov so správcami úverov. Na základe rozsahu pravidiel uplatňovaných v členských štátoch a diskusie o najlepších regulačných postupoch boli navrhnuté tri možnosti na uľahčenie a harmonizáciu vstupu na trh, a to buď prostredníctvom nezáväzných spoločných zásad na vysokej úrovni, ktoré sa zameriavajú na najvýznamnejšie bariéry, záväzných spoločných noriem, ktoré umožňujú cezhraničnú činnosť prostredníctvom jednotných povolení, alebo záväzného jednotného súboru pravidiel s povoleniami. Posledné dve možnosti sú na základe analýzy vykonanej v posúdení vplyvu rovnako účinné, pričom možnosť záväzných spoločných noriem sa hodnotila ako primeranejšia na dosiahnutie cieľa, a to aj vzhľadom na veľmi odlišné ustanovenia týkajúce sa presunov úverov a práv dlžníkov v členských štátoch, ktoré môžu vyžadovať priestor pre vnútroštátne právomoci.

Posúdenie vplyvu bolo 8. decembra 2017 predložené výboru pre kontrolu regulácie¹⁹. Výbor pre kontrolu regulácie vydal k posúdeniu vplyvu negatívne stanovisko a uviedol viacero odporúčaní na zlepšenia. Dokument bol podľa toho revidovaný a opätovne predložený 29. januára 2018. Výbor pre kontrolu regulácie 13. februára 2018 vydal pozitívne stanovisko²⁰.

Toto boli kľúčové zmeny, ktoré sa zaviedli v posúdení vplyvu s cieľom zohľadniť pripomienky výboru pre kontrolu regulácie:

Bol vypracovaný nový úvod spoločný pre všetky tri legislatívne iniciatívy týkajúce sa nesplácaných úverov. Vysvetľuje sa v ňom problém s nesplácanými úvermi v širšom kontexte a podrobnejšie rozoberá prepojenie medzi rôznymi iniciatívami v akčnom pláne riešenia nesplácaných úverov.

Uviedli sa rozdiely v právach dlžníkov ako problémové faktory, ako aj diskusie o tom, ako sa vzájomne ovplyvňujú so zmenami v režime udeľovania povolení pre investorov v oblasti nesplácaných úverov a správcov úverov. Tento aspekt sa zohľadnil aj v diskusii o všeobecnom vplyve iniciatívy.

Ďalej sa špecifikovali konkrétne ustanovenia vrátane opisu potenciálneho rozsahu pôsobnosti týchto ustanovení a diskusie o osvedčených postupoch a o tom, ako by ich bolo možné spojiť do jednotného regulačného režimu. Objasnilo sa, že predaj úverov zahŕňa splácané aj nesplácané úvery.

Na základe odporúčaní k druhému stanovisku výboru pre kontrolu regulácie sa zaviedli tieto zmeny:

Zúžil sa súbor uprednostňovaných možností a podrobnejšie sa opísala súvislosť s konkrétnymi ustanoveniami, ktoré sa na ne vzťahujú.

Súbor ukazovateľov monitorovania bol rozšírený tak, aby zahŕňal aj správanie správcov úverov a nákupcov nesplácaných úverov, pokiaľ ide o práva dlžníka a orgány dohľadu.

¹⁹ Pracovný dokument útvarov Komisie, posúdenie vplyvu rozvoja sekundárnych trhov s nesplácanými úvermi odstránením nenáležitých prekážok spravovania úverov tretími stranami a presunom úverov, ako aj zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu (časť 1 / 2). SWD(2018) 75.

²⁰ Výbor pre kontrolu regulácie, stanovisko: posúdenie vplyvu / rozvoj sekundárnych trhov s nesplácanými úvermi, Ares(2018)827204 - 13/02/2018.

Druhé posúdenie vplyvu sa týkalo zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu. Určili a skúmali sa v ňom štyri politické možnosti²¹. Prvá možnosť sa týkala prípadných neregulačných opatrení založených na existujúcich medzinárodných harmonizačných iniciatívach postupov mimosúdneho vymáhania kolaterálu, pričom Komisia by odporučila členským štátom, aby zaviedli takéto postupy. V druhej a uprednostňovanej možnosti sa skúmala možnosť a význam zavedenia minimálnej harmonizácie postupu mimosúdneho vymáhania kolaterálu v celej EÚ, aby mali banky vo všetkých členských štátoch k dispozícii účinný postup na mimosúdne vymáhanie kolaterálu. V tretej možnosti sa skúmal prípad vytvorenia nového zabezpečenia spolu s plne harmonizovaným postupom mimosúdneho vymáhania kolaterálu. V štvrtej možnosti, ktorá bola v skorom štádiu zamietnutá, sa zvažovalo zavedenie mimosúdneho mechanizmu vymáhania Únie prostredníctvom alternatívneho režimu.

Návrh je podporený pozitívnym stanoviskom výboru pre kontrolu regulácie, pokiaľ ide o zrýchlené mimosúdne vymáhanie kolaterálu z 12. januára 2018²².

Podľa návrhu výboru pre kontrolu regulácie bolo posúdenie vplyvu zmenené doplnením opisu vplyvu návrhu na vnútroštátne právne predpisy členských štátov.

- **Regulačná vhodnosť a zjednodušenie**

Harmonizovaným rámcom schvaľovania sa znižujú administratívne náklady v celej EÚ a umožňuje sa správcovi úverov rozšíriť svoje činnosti v rôznych členských štátoch pomocou jednotného povolenia.

- **Základné práva**

Návrh rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznané v Charte základných práv Európskej únie, najmä právo na slobodu podnikania, právo vlastníť majetok, právo na spravodlivý proces, právo na ochranu osobných údajov a právo na ochranu spotrebiteľa.

4. VPLYV NA ROZPOČET

Tento legislatívny návrh nepredstavuje žiadne rozpočtové náklady pre rozpočet Európskej únie.

5. INÉ PRVKY

- **Plány vykonávania, spôsob monitorovania, hodnotenia a podávania správ**

Hodnotenie sa plánuje vykonať 5 rokov po vykonaní opatrení a podľa usmernení Komisie pre lepšiu právnu reguláciu. Cieľom hodnotenia bude posúdiť okrem iného účinnosť a efektívnosť opatrenia, pokiaľ ide o dosahovanie cieľov politiky, ako aj rozhodnúť, či sú potrebné nové opatrenia alebo zmeny. Členské štáty poskytnú Komisii informácie potrebné na vypracovanie tejto správy.

²¹ Pracovný dokument útvarov Komisie, posúdenie vplyvu rozvoja sekundárnych trhov s nesplácanými úvermi odstránením nenáležitých prekážok spravovania úverov tretími stranami a presunom úverov, ako aj zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu (časť 2 / 2). SWD(2018) 75.

²² Výbor pre kontrolu regulácie, stanovisko: posúdenie vplyvu / zrýchlené mimosúdne vymáhanie kolaterálu, Ares(2018)215454 - 12/01/2018.

- **Vysvetľujúce dokumenty (v prípade smerníc)**

Vzhľadom na rôznorodosť vnútroštátnych právnych systémov a systémov dohľadu a na potrebu jednotného vykonávania smernice by súčasťou oznámenia o transpozičných opatreniach prijatých členskými štátmi mal byť jeden alebo viacero dokumentov vysvetľujúcich vzťah medzi prvkami smernice a zodpovedajúcimi časťami vnútroštátnych transpozičných nástrojov.

- **Podrobné vysvetlenie konkrétnych ustanovení návrhu**

Hlava I pozostáva z predmetu úpravy, rozsahu pôsobnosti a vymedzenia pojmov.

Táto smernica sa vzťahuje na nákupcov a správcov úverov pôvodne poskytnutých úverovou inštitúciou alebo jej dcérskymi spoločnosťami, bez ohľadu na druh dotknutého dlžníka. Táto smernica sa neuplatňuje na nákup a spravovanie zmluvy o úvere, ktorú vykonáva úverová inštitúcia a jej dcérske spoločnosti v EÚ, alebo na nákup a spravovanie zmlúv o úvere vydaných druhmi veriteľov inými ako sú úverové inštitúcie a ich dcérske spoločnosti.

Pokiaľ ide o postup zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu, táto smernica sa uplatňuje na zmluvy o úvere uzatvorené medzi veriteľmi, najmä bankami, a dlžníkmi na účely ich obchodnej, podnikateľskej alebo profesijnej činnosti, ktoré sú zabezpečené akýmkoľvek hnutelným a nehnuteľným majetkom vo vlastníctve dlžníka, ktorý bol veriteľovi poskytnutý ako záloha s cieľom zabezpečiť splatenie úveru. Obmedzením rozsahu pôsobnosti na podnikové úvery by sa malo zabrániť negatívnym vplyvom na spotrebiteľov a domácnosti. Dokonca aj v prípade podnikových dlžníkov bude z rozsahu pôsobnosti vylúčené hlavné bydlisko vlastníka podniku, a to na základe sociálnych aspektov.

V článku 3 sa stanovujú vymedzenia pojmov, ktoré sú používané na účely tejto smernice.

V **hlave II** sa stanovuje rámec pre správcov zmlúv o úvere vydaných úverovými inštitúciami.

Kapitola I obsahuje pravidlá pre povoľovanie správcov úverov.

V článku 5 sa stanovuje maximálny súbor požiadaviek, ktoré musia splniť správcovia úverov, ktorí majú byť schválení v ich domovskom členskom štáte.

V článku 6 sa stanovujú postupy na udeľovanie povolení a v článku 7 prípady, kedy možno povolenie zrušiť.

V článku 8 sa zavádza povinnosť zriadiť verejný register schválených správcov úverov v každom členskom štáte.

Článok 9 obsahuje požiadavku, aby vzťah medzi správcom úveru a veriteľom bol založený na písomnej zmluve, ktorá okrem iného obsahuje jasný odkaz na povinnosť dodržiavať právne predpisy Únie a vnútroštátne právo platné pre zmluvu o úvere. Správca úveru je navyše povinný viesť počas obdobia 10 rokov záznamy, ku ktorým môžu mať prístup príslušné orgány.

V článku 10 sa stanovujú pravidlá týkajúce sa externého zabezpečovania činností správcami úverov, ktoré zabezpečujú plnú zodpovednosť správcov úverov za všetky povinnosti vyplývajúce z vnútroštátnych ustanovení transponujúcich túto smernicu.

V kapitole II sa rieši poskytovanie služieb spravovania úverov cezhranične.

V článku 11 sa vyžaduje, aby členské štáty zabezpečili slobodné poskytovanie služieb v Únii pre povolených správcov úverov. Na tento účel sú v smernici stanovené osobitné ustanovenia o postupoch a komunikácii medzi domovskými a hosťiteľskými orgánmi.

V článku 12 sa stanovujú osobitné pravidlá o tom, ako vykonávať dohľad nad takýmito cezhraničnými správcami rozdelením záťaže súvisiacej s dohľadom medzi príslušné domovské a hosťiteľské orgány.

Hlava III sa vzťahuje na nákupcov úverov.

V článku 13 sa stanovuje, že veritelia musia poskytnúť všetky potrebné informácie nákupcovi úveru pred uzavretím zmluvy s náležitým ohľadom na pravidlá ochrany osobných údajov. Pri prvom presune úveru z úverovej inštitúcie na nákupcu, ktorý nie je úverovou inštitúciou, je o tejto skutočnosti informovaný orgán dohľadu nad úverovou inštitúciou.

V článku 14 sa úverovým inštitúciám nariaďuje používanie noriem týkajúcich sa údajov, ktoré poskytuje Európsky orgán pre bankovníctvo.

Článkom 15 sa zástupcom so sídlom v Únii, ktorí zastupujú nákupcov úverov, ktorí nemajú sídlo v Únii, ukladá povinnosť využívať služby schválených správcov úverov alebo úverovej inštitúcie Únie v prípade zmlúv o úvere uzatvorených so spotrebiteľmi.

Článok 16 obsahuje pravidlá, podľa ktorých nákupcovia úverov informujú príslušné orgány o spravovaní kúpeného úveru.

Článok 17 obsahuje pravidlo, podľa ktorého, ak sa uskutoční presun zmluvy o úvere, nákupca z tretej krajiny určí zástupcu so sídlom v Únii. Tento zástupca bude zodpovedný za povinnosti uložené nákupcom úveru podľa tejto smernice.

V článku 18 sa stanovujú pravidlá týkajúce sa vymáhania zmluvy o úvere priamo nákupcom úveru, ako aj informačné povinnosti uložené nákupcom úverov a príslušné orgány.

V článku 19 sa uvádzajú informačné povinnosti nákupcu v prípade, že nákupca presunie zmluvu o úvere.

Hlava IV sa týka dohľadu zo strany príslušných orgánov.

V článku 20 sa stanovuje povinnosť trvalého súladu s vnútroštátnymi ustanoveniami transponujúcimi túto smernicu a povinnosť určiť príslušné orgány zodpovedné za vykonávanie funkcií a povinností stanovených vnútroštátnymi ustanoveniami, ktorými sa vykonáva smernica.

V článku 21 sa podrobne uvádzajú právomoci príslušných orgánov v oblasti dohľadu, zatiaľ čo v článku 22 sa stanovujú pravidlá pre správne sankcie a nápravné opatrenia.

V **hlave V** sa stanovuje rámec pre zrýchlené mimosúdne vymáhanie kolaterálu, čo je nástroj dohodnutý medzi zabezpečeným veriteľom a obchodným dlžníkom na dobrovoľnom základe, a ktorý môže zabezpečený veriteľ uplatniť, ak sú splnené podmienky stanovené v článku 23.

V článku 24 sa vyžaduje, aby členské štáty zaviedli aspoň jeden postup vymáhania, ktorý sa môže použiť na účely mechanizmu zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu stanoveného v tomto návrhu. Členské štáty si môžu vybrať medzi verejnými dražbami a postupmi súkromného predaja, ktoré sa bežne používajú pri realizácii kolaterálu. V prípade, že vo vnútroštátnych právnych predpisoch sa stanovuje postup pre privlastnenie aktíva, aj tento postup možno použiť na účely tohto postupu zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu. Členské štáty majú možnosť rozhodnúť o druhu postupu vymáhania, ktorý by mal byť veriteľom dostupný vzhľadom viacnásobnú previazanosť vymáhania kolaterálu

s právnymi predpismi v oblasti súkromného a verejného práva, a najmä v závislosti od druhu záložného práva, ktoré sa používa na zabezpečenie kolaterálu.

Článkom 28 sa dlžníkovi dáva právo spochybníť použitie tohto postupu zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu na vnútroštátnych súdoch.

V záujme ochrany dlžníka sa v článku 29 vyžaduje, aby v prípade, že sa postupom zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu získa suma vyššia ako nesplatený dlh, veriteľ zaplatil obchodnému dlžníkovi kladný rozdiel medzi nesplatenou sumou zabezpečenej zmluvy o úvere a výnosmi z predaja aktíva (po vykonaní verejnej aukcie alebo súkromného predaja). V prípade privlastnenia je vhodné, aby bol veriteľ povinný zaplatiť dlžníkovi kladný rozdiel medzi nesplatenou sumou zabezpečenej zmluvy o úvere a stanovenou hodnotou aktíva.

Cieľom článku 32 je zabezpečiť úplné zosúladenie a komplementárnosť tohto postupu zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu s predkonkurzným a konkurzným konaním začatým v súlade s právnymi predpismi členských štátov. Cieľom článku 32 je aj zabezpečiť úplné zosúladenie a komplementárnosť tohto postupu zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu s návrhom pre oblasť reštrukturalizácie tým, že veritelia vrátane zabezpečených veriteľov spoločnosti alebo podnikateľa, ktorý je predmetom konania o reštrukturalizácii, podliehajú prerušeniu jednotlivých konaní, v ktorých dochádza k vymáhaniu nároku.

V článku 33 sa vyžaduje, aby členské štáty a v prípade úverových inštitúcií orgány dohľadu nad úverovými inštitúciami každoročne zhromažďovali údaje o počte zabezpečených úverov, ktoré sa vymáhajú prostredníctvom mimosúdnych postupov, o harmonogramoch a hodnotách mier návratnosti, a aby každoročne predkladali tieto údaje Komisii.

V článku 34 **hlavy VI** sa stanovujú osobitné záruky pre spotrebiteľov v prípade úpravy zmluvy o úvere a v článku 35 sa stanovuje vybavovanie sťažností tak zo strany správcu úveru, ako aj zo strany príslušných orgánov.

V článku 36 sa opätovne potvrdzuje dodržiavanie pravidiel ochrany osobných údajov.

V článku 37 sa stanovuje povinnosť všeobecnej administratívnej spolupráce medzi príslušnými orgánmi.

Hlava VII obsahuje v článku 38 zmenu smernice o hypotekárnych úveroch, ktorou sa stanovuje, že v prípade presunu úveru spotrebiteľovi, na ktorého sa vzťahuje uvedená smernica, má tento spotrebiteľ právo uplatniť voči nákupcovi úveru akékoľvek námietky, ktoré mal k dispozícii proti pôvodnému veriteľovi, ako aj povinnosť informovať spotrebiteľa.

Hlava VIII obsahuje záverečné ustanovenia o zriadení výboru na pomoc Komisii, preskúmanie, lehotu na transpozíciu, nadobudnutie platnosti a adresátov

Návrh

SMERNICA EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY**o správcoch úverov, nákupcoch úverov a vymáhaní kolaterálu**

(Text s významom pre EHP)

EURÓPSKY PARLAMENT A RADA EURÓPSKEJ ÚNIE,

so zreteľom na Zmluvu o fungovaní Európskej únie, a najmä na jej článok 53 a článok 114,

so zreteľom na návrh Európskej komisie,

po postúpení návrhu legislatívneho aktu národným parlamentom,

so zreteľom na stanovisko Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru²³,

konajúc v súlade s riadnym legislatívnym postupom,

keďže:

- (1) Vytvorenie komplexnej stratégie na riešenie otázky nesplácaných úverov je pre Úniu prioritou²⁴. Zatiaľ čo za riešenie nesplácaných úverov sú v prvom rade zodpovedné úverové inštitúcie a členské štáty, Únia takisto prejavuje jasný záujem o zníženie súčasného objemu nesplácaných úverov, ako aj o zabránenie nadmernému vytváraniu nesplácaných úverov v budúcnosti. Vzhľadom na vzájomnú prepojenosť bankového a finančného systému v rámci Únie, kde úverové inštitúcie pôsobia vo viacerých jurisdikciách a členských štátoch, existuje značný potenciál účinkov presahovania medzi členskými štátmi a Úniou vo všeobecnosti, a to z hľadiska hospodárskeho rastu aj z hľadiska finančnej stability.
- (2) Integrovaný finančný systém posilní odolnosť hospodárskej a menovej únie proti nepriaznivým otrasom tým, že uľahčí cezhraničné súkromné rozdelenie rizika, pričom zároveň zníži potrebu verejného rozdelenia rizika. V záujme dosiahnutia týchto cieľov by Únia mala dobudovať bankovú úniu a pokračovať v budovaní únie kapitálových trhov. Na dobudovanie bankovej únie je nevyhnutné riešiť vysoký objem nesplácaných úverov a ich možnú akumuláciu v budúcnosti, pretože to je nevyhnutné na zabezpečenie konkurencie v bankovom sektore, zachovanie finančnej stability a podporenie poskytovania úverov s cieľom vytvárať pracovné miesta a posilňovať rast v rámci Únie.
- (3) V júli 2017 Rada vo svojom „Akčnom pláne riešenia nesplácaných úverov v Európe“²⁵ vyzvala rôzne inštitúcie, aby prijali primerané opatrenia na ďalšie riešenie vysokého objemu nesplácaných úverov v Únii. V akčnom pláne sa stanovuje

²³ Ú. v. EÚ C , , s. .²⁴ Pozri Diskusný dokument Komisie o prehlbení hospodárskej a menovej únie na webovom sídle: https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/reflection-paper-emu_en.pdf, 31.5.2017²⁵ 11.7.2017, <http://www.consilium.europa.eu/sk/press/press-releases/2017/07/11/conclusions-non-performing-loans/pdf>.

komplexný prístup, ktorý sa zameriava na kombináciu doplnkových politických opatrení v štyroch oblastiach: i) bankový dohľad a regulácia; ii) reforma rámcov reštrukturalizácie, platobnej neschopnosti a vymáhania dlhov; iii) rozvoj sekundárnych trhov pre ohrozené aktíva a iv) podpora reštrukturalizácie bankového systému. V týchto oblastiach by sa mali podniknúť kroky na vnútroštátnej úrovni a v prípade potreby aj na úrovni Únie. Komisia vyjadrila podobný zámer vo svojom „Oznámení o dobudovaní bankovej únie“ z 11. októbra 2017²⁶, v ktorom vyzvala na predloženie komplexného balíka na riešenie vysokého podielu nesplácaných úverov v rámci Únie.

- (4) Táto smernica spolu s ostatnými opatreniami, ktoré predkladá Komisia, ako aj s krokmi, ktoré podnikla ECB v kontexte bankového dohľadu v rámci jednotného mechanizmu dohľadu (SSM), ako aj Európsky orgán pre bankovníctvo vytvorí pre úverové inštitúcie primerané prostredie na riešenie nesplácaných úverov v ich súvahách a zníži riziko možnej akumulácie nesplácaných úverov v budúcnosti.
- (5) Úverové inštitúcie budú povinné vyčleniť dostatočné zdroje, keď sa z novovzniknutých úverov stanú nesplácané úvery, ktoré by mohli predstavovať primerané stimuly na riešenie nesplácaných úverov v počiatočnom štádiu a ktoré by mali zabrániť ich nadmernej akumulácii. Efektívnejšie mechanizmy vymáhania v prípade zabezpečených úverov by úverovým inštitúciám umožnili vymáhať nesplácané úvery na základe primeraných záruk pre dlžníkov, keď sa úvery stanú nesplácanými. Napriek tomu, ak by objem nesplácaných úverov príliš vzrástol, k čomu v súčasnosti došlo v prípade niektorých úverových inštitúcií a niektorých členských štátov, úverové inštitúcie by mali byť schopné predať ich iným subjektom na efektívnych, konkurencieschopných a transparentných sekundárnych trhoch. Pri tom ich budú riadiť príslušné orgány úverových inštitúcií, a to na základe svojich existujúcich právomocí špecifických pre banky, tzv. druhého piliera, podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 575/2013²⁷. Ak sa nesplácané úvery stanú závažným a rozsiahlym problémom, členské štáty zriadia vnútroštátne správovské spoločnosti alebo prijmú iné alternatívne opatrenia v rámci súčasných pravidiel štátnej pomoci a riešenia krízových situácií bánk.
- (6) Táto smernica by mala úverovým inštitúciám umožniť lepšie riešiť úvery, keď sa stanú nesplácanými, a to zlepšením podmienok pre vymáhanie kolaterálu použitého na zabezpečenie úveru alebo pre predaj úveru tretím stranám. Zavedením zrýchleného vymáhania kolaterálu ako rýchleho mechanizmu na vymáhanie hodnoty kolaterálu by sa znížili náklady na riešenie nesplácaných úverov, a tým by sa podporili úverové inštitúcie, ako aj nákupcovia nesplácaných úverov pri vymáhaní hodnoty kolaterálu. Ak úverové inštitúcie okrem toho čelia rozsiahlemu vytváraniu nesplácaných úverov a nedostatku zamestnancov alebo odborných znalostí na ich riadne spravovanie, jedným uskutočniteľným riešením by bolo buď externé zabezpečenie spravovania uvedených úverov špecializovaným správcom úverov alebo prevod zmluvy o úvere na nákupcu úveru, ktorý má potrebný záujem podstupovať riziká a odborné znalosti na spravovanie úveru.
- (7) Tieto dve riešenia, ktorými by úverové inštitúcie mali riešiť nesplácané úvery, uvedené v tejto smernici sa navzájom posilňujú. Hodnota nesplácaných úverov sa

²⁶ Oznámenie Európskemu parlamentu, Rade, Európskej centrálnej banke, Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru a Výboru regiónov o dobudovaní bankovej únie, COM(2017) 592 final, 11.10.2017.

²⁷ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 575/2013 z 26. júna 2013 o prudenciálnych požiadavkách na úverové inštitúcie a investičné spoločnosti a o zmene nariadenia (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 176, 27.6.2013, s. 1).

zvyšuje v dôsledku kratšieho času potrebného na vymáhanie a zvýšenej miery návratnosti očakávanej pri zrýchlenom mimosúdnom vymáhaní kolaterálu. Tým by sa zasa zvýšili ponukové ceny pri transakciách s nesplácanými úvermi. Ďalším prínosom je to, že predaj nesplácaných úverov bude menej komplikovaný, ak je úver zabezpečený kolaterálom. Je to z dôvodu jednoduchšieho určenia ceny v prípade nesplácaného úveru zabezpečeného kolaterálom než v prípade nezabezpečeného úveru pri transakciách na sekundárnom trhu, pretože hodnota kolaterálu stanovuje minimálnu hodnotu nesplácaného úveru. Na likvidnejšom a lepšie fungujúcom sekundárnom trhu s nesplácanými úvermi, na ktorom by investori prejavili väčší záujem o nesplácané úvery zahŕňajúce aspekt zrýchleného vymáhania, by boli ďalšie stimuly, ktoré by mohli využiť úverové inštitúcie, a to zrýchlené mimosúdne vymáhanie kolaterálu v čase vzniku nových úverov. Harmonizáciou dosiahnutou touto smernicou by sa okrem toho posilnil vývoj investorov nesplácaných úverov v celej Únii, čím by sa ďalej zlepšila likvidita trhu.

- (8) Zatiaľ čo vo verejných debatách sa bežne používajú termíny „pôžičky“ a „banky“, odteraz sa budú používať presnejšie právne termíny, a to „úver“ alebo „zmluva o úvere“ a „úverová inštitúcia“. Ak sa nestanoví inak, termíny banka a úverová inštitúcia zahŕňajú okrem toho aj ich dcérske spoločnosti.
- (9) Táto smernica by mala posilniť vývoj na sekundárnych trhoch s nesplácanými úvermi v rámci Únie, a to odstránením prekážok pre prevod nesplácaných úverov úverovými inštitúciami na neúverové inštitúcie pri súčasnom zachovaní práv spotrebiteľov. Akékoľvek navrhované opatrenie by malo zároveň zjednodušiť a harmonizovať požiadavky na povolenie pre správcov úverov. Touto smernicou by sa mal preto zriadiť rámec Únie pre nákupcov aj správcov zmlúv o úvere vydaných úverovými inštitúciami.
- (10) V súčasnosti však nákupcovia úverov a správcovia úverov nemôžu využívať výhody vnútorného trhu z dôvodu prekážok, ktoré spôsobujú rôzne vnútroštátne právne predpisy v dôsledku chýbajúceho osobitného a uceleného režimu regulácie a dohľadu. Členské štáty majú veľmi odlišné pravidlá, pokiaľ ide o to, ako môžu neúverové inštitúcie získať zmluvy o úvere od úverových inštitúcií. Neúverové inštitúcie, ktoré nakupujú úver vydaný úverovými inštitúciami, nie sú v niektorých členských štátoch regulované, zatiaľ čo v iných členských štátoch musia spĺňať rôzne požiadavky, niekedy ide o požiadavku získať povolenie od úverovej inštitúcie. Tieto rozdiely v regulačných požiadavkách vyústili do značných prekážok pre zákonné cezhraničné nakupovanie úverov v Únii, hlavne zvýšením nákladov na dodržiavanie predpisov, ktorým čelili, keď sa snažili nakúpiť úverové portfóliá. V dôsledku toho pôsobia nákupcovia úverov v obmedzenom počte členských štátov, čo vyvolalo slabú hospodársku súťaž na vnútornom trhu, pretože počet zainteresovaných nákupcov úverov zostáva nízky. Viedlo to k neefektívnemu sekundárnemu trhu s nesplácanými úvermi. Okrem toho majú vnútorné trhy s nesplácanými úvermi v podstate tendenciu zostávať v malom objeme.
- (11) Výsledkom obmedzenej účasti neúverových inštitúcií je nízky dopyt, slabá hospodárska súťaž a nízke ponukové ceny za portfóliá zmlúv o úvere na sekundárnych trhoch, čo úverové inštitúcie odrádza od predaja nesplácaných zmlúv o úvere. Preto Únia prejavuje jasný záujem o rozvoj trhov s úvermi poskytovanými úverovými inštitúciami a predávanými neúverovým inštitúciám. Na jednej strane by malo byť možné, aby úverové inštitúcie predávali nesplácané alebo dokonca aj splácané zmluvy o úvere v rámci Únie na efektívnych, konkurencieschopných a transparentných sekundárnych trhoch. Na druhej strane dobudovanie bankovej únie a únie

kapitálových trhov si vyžiadalo kroky na zabránenie akumulácii nesplácaných zmlúv o úvere v súvahách úverových inštitúcií, aby mohli naďalej plniť svoju úlohu financovania hospodárstva.

- (12) Veritelia by mali byť schopní vymáhať nárok zo zmluvy o úvere a spätne získať dlžné sumy sami alebo poveriť takýmto vymáhaním inú osobu, ktorá poskytuje takéto služby na profesionálnom základe, najmä správcov úverov. Nákupcovia úverov rovnako často využívajú služby správcov úverov s cieľom získať dlžné sumy, aj keď činnosti spravovania úverov nepatria do rámca Únie.
- (13) Niektoré členské štáty regulujú činnosti spravovania úverov, ale v rôznej miere. Po prvé, tieto činnosti regulujú len niektoré členské štáty a tie, ktoré to robia, ich vymedzujú veľmi rôzne. Zvýšené regulačné náklady na dodržiavanie predpisov pôsobia ako prekážka pre rozvoj stratégií rozširovania prostredníctvom sekundárneho podniku alebo cezhraničného poskytovania služieb. Po druhé, značný počet členských štátov požaduje povolenia na niektoré z činností, do ktorých sú zapojení uvedení správcovia úverov. V týchto povoleniach sa ukladajú rôzne požiadavky a nestanovujú sa možnosti cezhraničného rozširovania, čo opäť pôsobí ako prekážka pre poskytovanie cezhraničných služieb. Napokon, v niektorých prípadoch sa podľa zákona požaduje usadenie v mieste, čo bráni uplatňovaniu slobody pri poskytovaní cezhraničných služieb.
- (14) Zatiaľ čo správcovia úverov môžu poskytovať služby úverovým inštitúciám a nákupcom úverov, ktorí nie sú úverovými inštitúciami, konkurencieschopný a integrovaný trh pre správcov úverov je spojený s rozvojom konkurencieschopného a integrovaného trhu pre nákupcov úverov. Keďže nákupcovia úverov často nemajú kapacitu na to, aby úvery spravovali sami, nemajú možnosť nakupovať úvery od úverových inštitúcií, ak nemôžu spravovanie úverov externe zabezpečiť prostredníctvom iných subjektov.
- (15) Nedostatočný konkurenčný tlak na trh s nákupmi úverov a na trh s činnosťami spravovania úverov spôsobuje, že spoločnosti, ktoré spravujú úvery, účtujú nákupcom úverov vysoké poplatky za svoje služby, čo vedie k nízkym cenám na sekundárnych trhoch s úvermi. Tým sa znižuje motivácia úverových inštitúcií zbrať sa svojich nesplácaných úverov.
- (16) Preto je potrebné opatrenie na úrovni Únie s cieľom riešiť postavenie nákupcov úverov a správcov úverov vo vzťahu k úverom, ktoré pôvodne poskytli úverové inštitúcie. V tomto štádiu sa vo všeobecnosti nenavrhuje zahrnúť úvery pôvodne vydané neúverovými inštitúciami alebo vymáhanie dlhov, pretože pre takýto rozšírený rozsah pôsobnosti neexistujú dôkazy o makroekonomickom význame, nesprávne nastavených motivačných faktoroch alebo zle fungujúcich trhoch.
- (17) Aj keď účelom tejto smernice je posilniť kapacitu úverových inštitúcií pri riešení úverov, ktoré sa stali nesplácanými, alebo pri ktorých existuje riziko, že sa takými stanú, sekundárny trh s úvermi zahŕňa splácané aj nesplácané úvery. Súčasne predaje na trhu zahŕňajú úverové portfóliá, ktoré sa skladajú z kombinácie splácaných, nedostatočne splácaných a nesplácaných úverov. Portfóliá zahŕňajú zabezpečené aj nezabezpečené úvery, ktoré dlhujú spotrebiteľia alebo podniky. Ak sa pravidlá vymáhania úverov pre každý typ úveru alebo dlžníka odlišujú, boli by potrebné dodatočné náklady na vytvorenie balíkov uvedených úverových portfólií na predaj. Ustanovenia v tejto smernici, ktoré sa zameriavajú na vývoj na sekundárnom trhu, zahŕňajú splácané aj nesplácané úvery, a to s cieľom zabrániť situácii, aby tieto dodatočné náklady odradili investorov od účasti a aby viedli k roztrieštenosti tohto

vznikajúceho trhu. Úverové inštitúcie budú mať prospech z využívania rozsiahlejšej investorskej základne a efektívnejších správcov úverov. Podobné výhody získajú správcovské spoločnosti, ktoré v niektorých členských štátoch pomáhajú pri uvádzaní na trh nesplácaných aj splácaných úverov pôvodne vydaných úverovými inštitúciami, ktoré boli vyriešené alebo reštrukturalizované, alebo inak odstránené zo súvah²⁸.

- (18) Význam, ktorý sa v právnych predpisoch Únie prikladá ochrane poskytovanej spotrebiteľom v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2014/17/EÚ²⁹, smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES³⁰ a smernici Rady 93/13/EHS³¹, znamená, že postúpenie práv veriteľa podľa zmluvy o úvere alebo podľa samotnej zmluvy na nákupcu úveru by nemalo nijako ovplyvniť úroveň ochrany, ktorú spotrebiteľom udeľuje právo Únie. Nákupcovia úverov a správcovia úverov by preto mali dodržiavať právo Únie platné pre pôvodnú zmluvu o úvere a spotrebiteľ by si mal zachovať rovnakú úroveň ochrany, ako sa stanovuje na základe práva Únie alebo ako určujú pravidlá Únie alebo vnútroštátne pravidlá týkajúce sa kolízie právnych poriadkov, a to bez ohľadu na právo platné pre nákupcov úverov alebo správcov úverov.
- (19) Touto smernicou by nemali byť ovplyvnené právne akty Únie týkajúce sa justičnej spolupráce v občianskych veciach, konkrétne ustanovenia o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky a o jurisdikcii vrátane uplatňovania uvedených aktov a ustanovení v jednotlivých prípadoch podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008³² a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012³³. Všetci veritelia a osoby, ktoré ich zastupujú, sú pri rokovaniach so spotrebiteľmi a s vnútroštátnymi orgánmi viazaní dodržiavaním uvedených právnych aktov Únie s cieľom zabezpečiť ochranu práv spotrebiteľa.
- (20) V záujme zabezpečenia vysokej úrovne ochrany spotrebiteľa poskytuje právo Únie a vnútroštátne právo viacero práv a záruk vo vzťahu k zmluvám o úvere prisľúbeným alebo udeleným spotrebiteľovi. Uvedené práva a záruky sa uplatňujú predovšetkým na rokovanie a uzavretie zmluvy o úvere a na jej plnenie alebo neplnenie. Ide najmä o dlhodobé zmluvy o spotrebiteľskom úvere patriace do rozsahu pôsobnosti smernice 2014/17/EÚ so zreteľom na právo spotrebiteľa úplne alebo čiastočne vykonávať svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o úvere pred uplynutím platnosti uvedenej zmluvy alebo byť prípadne informovaný prostredníctvom Európskeho štandardizovaného informačného formulára o možnom prevode zmluvy o úvere na nákupcu úveru. Ak sa prevod zmluvy o úvere medzi úverovou inštitúciou a nákupcom úveru uskutoční prostredníctvom zmluvy o novácii, nemali by sa zároveň zmeniť práva dlžníka.
- (21) Táto smernica navyše neobmedzuje rozsah pôsobnosti uplatňovania pravidiel Únie týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa a v rozsahu, v akom sa nákupcovia úverov kvalifikujú ako veritelia podľa ustanovení smernice 2014/17/EÚ a smernice

²⁸ Pozri pracovný dokument útvarov Komisie SWD(2018) 72 o koncepcii správcovských spoločností.

²⁹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/17/EÚ zo 4. februára 2014 o zmluvách o úvere pre spotrebiteľov týkajúcich sa nehnuteľností určených na bývanie a o zmene smerníc 2008/48/ES a 2013/36/EÚ a nariadenia (EÚ) č. 1093/2010 (Ú. v. EÚ L 60, 28.2.2014, s. 34).

³⁰ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú. v. EÚ L 60/34, 22.5.2008, s. 66).

³¹ Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Ú. v. ES L 95, 21.4.1993, s. 29).

³² Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) (Ú. v. EÚ L 177, 4.7.2008, s. 6-16).

³³ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 351, 20.12.2012, s. 1-32).

2008/48/ES, by mali podliehať špecifickým povinnostiam stanoveným v článku 35 smernice 2014/17/EÚ alebo v článku 20 smernice 2008/48/ES.

- (22) Úverové inštitúcie Únie a ich dcérske spoločnosti vykonávajú činnosti spravovania úverov v rámci svojej bežnej obchodnej činnosti. Majú rovnaké povinnosti, pokiaľ ide o úver, ktorý vydali samy, a o úver, ktorý kúpili od inej úverovej inštitúcie. Keďže sú už regulované a podliehajú dohľadu, uplatňovanie tejto smernice na ich činnosti spravovania úverov alebo ich nakupovania by znamenalo zbytočné znásobovanie nákladov na udeľovanie povolenia a dodržiavanie predpisov, a preto sa táto smernica na ne nevzťahuje.
- (23) S cieľom umožniť existujúcim nákupcom úverov a správcom úverov, aby sa prispôbili požiadavkám vnútroštátnych ustanovení, ktorými sa vykonáva táto smernica, a najmä umožniť, aby správcom úverov bolo udelené povolenie, sa táto smernica uplatňuje len na prevody zmlúv o úvere, ktoré sa uskutočnia šesť mesiacov po uplynutí lehoty na transpozíciu.
- (24) Povolenie správcu úverov vykonávať činnosti spravovania úverov v rámci Únie by malo podliehať súboru jednotných a harmonizovaných podmienok, ktoré by mali primeraným spôsobom uplatňovať príslušné orgány. S cieľom zabrániť zníženiu ochrany príjemcu úveru alebo dlžníka a podporiť dôveru by podmienky udeľovania povolenia správcom úverov a jeho udržiavania mali zabezpečiť, aby správcovia úverov, osoby, ktoré majú kvalifikovanú účasť na činnostiach správcov úverov alebo ktoré sú súčasťou vedenia poskytovateľa služieb, nemali v registri trestov záznamy v súvislosti so závažnými trestnými činmi proti majetku, s trestnými činmi týkajúcimi sa finančných činností alebo trestnými činmi proti fyzickej integrite a aby mali dobrú povest'. Uvedené osoby, ako aj správcovia úverov by v súčasnosti takisto nemali byť predmetom insolvenčného konania ani na nich nesmel byť v minulosti vyhlásený konkurz s výnimkou prípadu, keď boli rehabilitovaní v súlade s vnútroštátnym právom. Napokon, na zabezpečenie dodržiavania pravidiel ochrany dlžníka, ako aj pravidiel ochrany osobných údajov je potrebné požadovať, aby boli stanovené vhodné mechanizmy riadenia a vnútornej kontroly, ako aj zaznamenávanie sťažností a ich vybavovanie a aby podliehali dohľadu. Správcovia úverov by okrem toho mali byť povinní konať spravodlivo a náležitým spôsobom zohľadňovať finančnú situáciu dlžníkov. Ak sú na vnútroštátnej úrovni k dispozícii poradenské služby pre oblasť dlhov, ktoré uľahčujú splácanie dlhov, správcovia úverov by mali zvážiť informovanie dlžníkov o takýchto službách.
- (25) S cieľom vyhnúť sa zdĺhavým konaniam a neistote je potrebné stanoviť požiadavky týkajúce sa informácií, ktoré majú predložiť navrhovatelia, ako aj primerané lehoty na vydanie povolenia a okolnosti, ktoré budú viesť k odobratiu povolenia. Ak orgány odoberú povolenie správcovi úveru, ktorý zabezpečuje činnosti spravovania úverov v iných členských štátoch, mali by o tom byť informované príslušné orgány v hostiteľskom členskom štáte. Na zabezpečenie transparentnosti, pokiaľ ide o počet správcov úverov, ktorí majú povolenie, a o ich totožnosť, by mal byť takisto v každom členskom štáte založený aktuálny online verejný register.
- (26) Malo by sa stanoviť, že správcovia úverov sú zodpovední za to, že ak svoje činnosti zabezpečujú externe prostredníctvom poskytovateľov úverových služieb, nespôsobí to zbytočné operačné riziko ani nedodržiavanie akýchkoľvek vnútroštátnych právnych požiadaviek alebo právnych požiadaviek Únie zo strany poskytovateľa úverových služieb, ani sa tým neobmedzí kapacita orgánu dohľadu pri vykonávaní jeho povinností a zabezpečovaní práv dlžníka.

- (27) Vzhľadom na to, že keď veriteľ zveruje správu a vymáhanie zmluvy o úvere, deleguje svoje práva a povinnosti, ako aj priamy kontakt s dlžníkom na správcu úveru, pričom za to stále zostáva v konečnom dôsledku zodpovedným, vzťah medzi veriteľom a správcom úveru by mal byť jasne stanovený, a to písomne, a príslušné orgány by mali mať možnosť overiť si, akým spôsobom je takýto vzťah určený.
- (28) Na zabezpečenie práva správcov úverov zapojiť sa do cezhraničných činností a zabezpečovať nad nimi dohľad sa v tejto smernici stanovuje postup uplatňovania práva správcov úverov, ktorí majú povolenie, zapojiť sa do cezhraničných činností. Komunikácia medzi orgánmi domovského a hostiteľského členského štátu by sa mala uskutočňovať v primeraných lehotách.
- (29) Na dosiahnutie účinného a efektívneho dohľadu nad cezhraničnými správcami úverov by mal byť vytvorený špecifický rámec pre spoluprácu medzi príslušnými orgánmi domovského a hostiteľského členského štátu. Tento rámec by mal umožňovať výmenu informácií pri zachovaní ich dôvernosti, kontroly na mieste a kontroly na diaľku, poskytovanie pomoci, oznamovanie výsledkov kontrol a inšpekcií a oznamovanie všetkých prijatých opatrení.
- (30) Dôležitým predpokladom na prevzatie úlohy nákupcov úverov a správcov úverov by malo byť, že budú môcť mať prístup ku všetkým príslušným informáciám, a členské štáty by mali zabezpečiť, aby to bolo možné, pri súčasnom dodržiavaní pravidiel Únie a vnútroštátnych pravidiel týkajúcich sa ochrany údajov.
- (31) Keď úverová inštitúcia prevádza zmluvu o úvere, mala by byť povinná informovať svoj orgán dohľadu a príslušný orgán zodpovedný za dohľad nad dodržiavaním tejto smernice o hlavných charakteristikách prevádzaného úverového portfólia a o totožnosti nákupcu a prípadne aj jeho zástupcu v Únii. Uvedený príslušný orgán by mal byť povinný zasielať uvedené informácie orgánom zodpovedným za dohľad nad nákupcom úveru a príslušnému orgánu, kde je dlžník usadený. Takéto požiadavky na transparentnosť umožňujú harmonizované a účinné monitorovanie prevodu zmluvy o úvere v rámci Únie.
- (32) V rámci akčného plánu Rady by sa dátová infraštruktúra úverových inštitúcií posilnila, keby mali jednotné a štandardizované údaje o nesplácaných zmluvách o úvere. Európsky orgán pre bankovníctvo vypracoval vzory údajov, ktoré poskytujú informácie o expozíciách voči kreditným rizikám v bankovej knihe a umožňujú potenciálnym kupujúcim posúdiť hodnotu zmluvy o úvere a vykonať jej hĺbkové preskúmanie. Uplatňovaním uvedených vzorov na zmluvy o úvere by sa obmedzili informačné asymetrie medzi potenciálnymi kupujúcimi a predávajúcimi zmlúv o úvere, a tým by sa prispelo k rozvoju fungovania sekundárneho trhu v Únii. Orgán EBA by mal preto uvedené vzory údajov zapracovať do vykonávacích technických predpisov a úverové inštitúcie by mali tieto predpisy používať s cieľom uľahčiť oceňovanie zmlúv o úvere na účel predaja.
- (33) Pretože oceňovanie portfólia nesplácaného úveru je komplikované a komplexné, súčasní kupujúci na sekundárnych trhoch sú sofistikovanými investormi. Často ide o investičné fondy, finančné inštitúcie alebo úverové inštitúcie. Keďže nevytvárajú nový úver, ale na vlastné riziko kupujú existujúci úver, nespôsobujú prudenciálne obavy a ich potenciálny prínos k systémovému riziku je zanedbateľný. Nie je preto odôvodnené, aby investori tohto typu boli povinní požiadať o povolenie alebo aby sa v súvislosti s ich zapojením do takýchto činností stanovili osobitné podmienky. Je však dôležité, aby sa naďalej uplatňovali pravidlá Únie a vnútroštátne pravidlá

ochrany spotrebiteľa a aby práva dlžníkov aj naďalej vychádzali z pôvodnej zmluvy o úvere.

- (34) Nákupcovia úverov z tretích krajín môžu spotrebiteľom z Únie sťažiť možnosť spoliehať sa na ich práva podľa právnych predpisov Únie a vnútroštátnym orgánom vykonávať dohľad nad vymáhaním zmluvy o úvere. Úverové inštitúcie to môže takisto odradiť od prevádzania takýchto zmlúv o úvere na nákupcov úverov z tretích krajín, a to z dôvodu ohrozenia dobrej povesti. Uložením povinnosti zástupcovi nákupcov spotrebiteľského úveru z tretích krajín, aby určil úverovú inštitúciu alebo správcu úveru, ktorý má povolenie v Únii na spravovanie zmluvy o úvere, sa zabezpečí, že po prevode zmluvy o úvere sa práva spotrebiteľa zachovávajú na rovnakej úrovni. Správca úverov má povinnosť dodržiavať uplatniteľné právo Únie a vnútroštátne právo a vnútroštátne orgány v jednotlivých členských štátoch by mali dostať potrebné právomoci na účinný dohľad nad jeho činnosťou.
- (35) Nákupcovia úverov, ktorí využívajú služby správcov úverov alebo úverových inštitúcií, by o tom mali informovať príslušné orgány, aby im umožnili vykonávať dohľad nad tým, ako sa správca úveru správa voči dlžníkovi. Nákupcovia úverov majú takisto povinnosť včas informovať príslušné orgány zodpovedné za dohľad nad nimi, ak spolupracujú s rôznymi úverovými inštitúciami alebo správcami úverov.
- (36) Nákupcovia úverov, ktorí priamo vymáhajú zakúpené zmluvy o úvere, by pri tom mali dodržiavať právo uplatniteľné na zmluvu o úvere, vrátane pravidiel ochrany spotrebiteľa uplatniteľných na dlžníka. Naďalej sa uplatňujú vnútroštátne pravidlá týkajúce sa najmä vymáhania zmlúv, ochrany spotrebiteľa a trestného práva a príslušné orgány by mali zabezpečiť ich dodržiavanie na území členských štátov.
- (37) S cieľom uľahčiť vymáhanie záväzkov stanovených v smernici, ak nákupca úveru nie je usadený v Únii, podľa vnútroštátneho práva, ktorým sa vykonáva táto smernica, by sa malo zabezpečiť, aby v prípade, že sa uzatvára prevod zmluvy o úvere, nákupca úveru z tretej krajiny určil zástupcu usadeného v Únii, ktorý má poverenie, aby sa príslušné orgány okrem nákupcu úveru alebo namiesto nákupcu úveru obracali aj naňho. Uvedený zástupca je zodpovedný za plnenie povinností uložených nákupcom úverov podľa tejto smernice.
- (38) V súčasnosti sú udeľovaním povolení správcom úverov a nákupcom úverov v členských štátoch a dohľadom nad nimi poverené rôzne orgány, a preto je podstatné, aby členské štáty objasnili ich úlohu a udelili im primerané právomoci, ktoré môžu potrebovať najmä na vykonávanie dohľadu nad subjektmi zapojenými do poskytovania služieb v iných členských štátoch. Na zabezpečenie efektívneho a primeraného dohľadu v rámci Únie by členské štáty mali príslušným orgánom udeliť potrebné právomoci na vykonávanie ich povinností podľa tejto smernice vrátane právomoci získavať potrebné informácie, vyšetrovať možné porušenia, vybavovať sťažnosti dlžníkov a ukladať sankcie a nápravné opatrenia vrátane odobratia povolenia. Keď sa uplatňujú takéto sankcie, členské štáty by mali zabezpečiť, aby ich príslušné orgány uplatňovali primeraným spôsobom a aby uviedli dôvody pre svoje rozhodnutia, pričom tieto rozhodnutia by okrem toho mali podliehať súdnemu preskúmaniu, a to aj v prípadoch, keď príslušné orgány nekonajú v stanovených časových rámcoch.
- (39) V „Akčnom pláne na riešenie nesplácaných úverov v Európe“, ktorý vypracovala Rada, bola predložená legislatívna iniciatíva na zvýšenie ochrany zabezpečených veriteľov prostredníctvom zabezpečenia efektívnejších metód na vymáhanie hodnoty

zo zabezpečených úverov prostredníctvom postupu zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu.

- (40) Mechanizmy zrýchleného a efektívneho mimosúdneho vymáhania, ktoré zabezpečeným veriteľom umožňujú spätne získať hodnotu z kolaterálu v prípade zlyhania dlžníka, nie sú v niektorých členských štátoch k dispozícii, čo znamená, že v uvedených členských štátoch si zabezpečení veritelia môžu vymáhať kolaterál len na súde, čo môže byť zdĺhavé a nákladné. Rozsah pôsobnosti a efektívnosť postupov mimosúdneho vymáhania, ak sú k dispozícii, sú v jednotlivých členských štátoch rôzne. Z uvedeného dôvodu je potrebné stanoviť špecifický spoločný mechanizmus, ktorý bude k dispozícii vo všetkých členských štátoch. Uvedený mechanizmus by však nemal nahradiť existujúce vnútroštátne opatrenia v oblasti vymáhania, ani opatrenia, ktoré si nevyžadujú zapojenie súdov.
- (41) Neefektívnosť postupov mimosúdneho vymáhania v niektorých členských štátoch je dôležitým faktorom vedúcim k nízkym mieram návratnosti, keď podnikoví dlžníci zlyhajú v prípade zabezpečených zmlúv o úvere. Trvanie niektorých existujúcich postupov zahŕňa dodatočné náklady pre zabezpečených veriteľov a stratu hodnoty aktív poskytnutých ako kolaterál. V členských štátoch, ktoré nestanovili postupy mimosúdneho vymáhania pre rôzne typy kolaterálu, čelia zabezpečení veritelia často zdĺhavým postupom súdneho vymáhania.
- (42) Existujúce postupy vymáhania v rámci Únie niekedy vedú k tomu, že chýbajú rovnaké podmienky pre úverové inštitúcie a spoločnosti v rámci Únie so zreteľom na prístup k úveru, a to najmä v prípade MSP, ktoré od bankového úveru závisia viac než väčšie spoločnosti. Nerovnomerné miery návratnosti v jednotlivých členských štátoch vedú k rozdielom v dostupnosti bankových úverov pre MSP, pretože úverová kapacita úverových inštitúcií sa znižuje, keď sa na ich súvahách akumulujú nesplácané úvery, a to z dôvodu prudenciálnych požiadaviek a vnútorných zdrojov, ktoré musia byť vyčlenené na riešenie nesplácaných úverov. To prispieva k nedostatočnej dôvere v schopnosť vymôcť kolaterál v rôznych členských štátoch a môže to viesť k vyšším nákladom na prijaté úvery a pôžičky podľa miesta podnikateľskej činnosti bez ohľadu na ich skutočnú dôveryhodnosť. Preto je pre jednotný trh, bankovú úniu a úniu kapitálových trhov potrebný spoločný nový postup, pričom treba zabezpečiť, aby úverové inštitúcie a podniky, ktoré majú povolenie vydávať úvery prostredníctvom uzavretia zabezpečených zmlúv o úvere vo všetkých členských štátoch, mali možnosť vymáhať uvedené zmluvy prostredníctvom účinných a rýchlych postupov mimosúdneho vymáhania.
- (43) Na ochranu spotrebiteľov by zmluvy o úvere poskytované spotrebiteľom mali byť vylúčené z rozsahu pôsobnosti mechanizmu zrýchleného mimosúdneho vymáhania stanoveného v tejto smernici. Na ochranu samostatne zárobkovo činných osôb by sa tento mechanizmus rovnako nemal uplatňovať ani na zmluvy o úvere zabezpečené kolaterálom vo forme nehnuteľnosti, ktorá je hlavným bydliskom samostatne zárobkovo činnej osoby.
- (44) Keďže tento mechanizmus zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu je dobrovoľným nástrojom, ktorý je predmetom zmluvy medzi zabezpečeným veriteľom a podnikovým dlžníkom, je potrebné, aby bol dlžník informovaný o dôsledkoch a podmienkach, za ktorých môže veriteľ uplatniť tento zrýchlený postup. Preto by sa podmienky mali stanoviť v písomnej dohode medzi veriteľom a dlžníkom alebo v notársky overenom formáte, ak to stanovujú vnútroštátne právne predpisy.

- (45) Na ochranu podnikových dlžníkov je vhodné zabezpečiť prijatie potrebných opatrení na zaistenie toho, aby veritelia poskytli dlžníkom dostatočnú lehotu na vykonanie platby s cieľom predísť tomuto typu vymáhania.
- (46) V záujme zabezpečenia, aby bol uvedený mechanizmus zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu rýchlym a účinným nástrojom na spätné získanie hodnoty z kolaterálu, by dohoda, ktorú uzavrie zabezpečený veriteľ s podnikovým dlžníkom, mala obsahovať priamo vykonateľný titul, ktorým je doložka v dohode, ktorá umožňuje priame uplatnenie kolaterálu prostredníctvom zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu bez toho, aby bolo potrebné získať vykonateľný titul od súdu.
- (47) V členských štátoch, ktoré už stanovili postupy mimosúdneho vymáhania, sú uvedené postupy prepojené s prvkami vnútroštátneho občianskeho, obchodného, majetkového, insolvenčného a verejného práva, a typ postupu vymáhania, ktorý možno uplatňovať, závisí od typu aktíva poskytnutého ako kolaterál, pričom postupy týkajúce sa nehnuteľného majetku často zahŕňajú prísnejšie procesné prvky a minimálny súdny dohľad. Členské štáty by preto mali byť flexibilné pri rozhodovaní o type postupu vymáhania, ktorý majú k dispozícii zabezpečený veriteľ na účel uvedeného zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu: verejná aukcia alebo súkromný predaj, alebo podľa niektorých vnútroštátnych rámcov privlastnenie aktíva.
- (48) S cieľom zabezpečiť, aby zabezpečený veriteľ spätne získal iba to, čo mu dlžný podnik dlhuje podľa zmluvy o úvere, by členské štáty mali zaistiť, aby bol zabezpečený veriteľ povinný zaplatiť podnikovému dlžníkovi akýkoľvek kladný rozdiel medzi nesplatenou sumou zo zabezpečenej zmluvy o úvere a ziskom z predaja aktíva (po verejnej aukcii alebo súkromnom predaji) alebo v prípade privlastnenia rozdiel medzi nesplatenou sumou a ocenením aktíva vykonaným na účel privlastnenia. Keď členské štáty zabezpečujú speňaženie kolaterálu prostredníctvom privlastnenia, je vhodné, aby kladný rozdiel, ktorý sa má zaplatiť dlžníkovi, bol rozdielom medzi nesplatenou sumou zabezpečenej zmluvy o úvere a ocenením aktíva. Keď sa prostredníctvom uvedeného zrýchleného vymáhania spätne získa suma, ktorá je nižšia než nesplatená suma zo zabezpečenej zmluvy o úvere, členské štáty by nemali brániť stranám zabezpečenej zmluvy o úvere, aby sa výslovne dohodli na tom, že na splatenie úveru stačí speňaženie kolaterálu prostredníctvom zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu.
- (49) Členské štáty by mali zabezpečiť, aby v prípade, že veriteľ prevedie zabezpečenú zmluvu o úvere, ktorá zabezpečuje zrýchlené mimosúdne vymáhanie kolaterálu stanovené v tejto smernici, na tretiu stranu, uvedená tretia strana by nadobudla právo využiť zrýchlené mimosúdne vymáhanie kolaterálu za rovnakých podmienok ako zabezpečený veriteľ.
- (50) S cieľom zabezpečiť súlad s predinsolvenčnými a insolvenčnými pravidlami by členské štáty mali zaistiť, aby v prípade začatia postupu preventívnej reštrukturalizácie stanovenej v návrhu smernice Európskeho parlamentu a Rady o preventívnej reštrukturalizácii a druhej šanci³⁴ so zreteľom na podnikového dlžníka, speňaženie kolaterálu prostredníctvom zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu podliehalo prerušeniu jednotlivých krokov vymáhania v súlade s uplatniteľnými vnútroštátnymi právnymi predpismi, ktorými sa transponuje uvedená smernica. V prípade akéhokoľvek insolvenčného konania, ktoré sa začalo so zreteľom na

³⁴ Návrh smernice Európskeho parlamentu a Rady o rámcoch preventívnej reštrukturalizácie, druhej šanci a opatreniach na zvýšenie účinnosti postupov reštrukturalizácie, platobnej neschopnosti a oddĺženia a o zmene smernice 2012/30/EÚ, COM/2016/0723 final, 22.11.2016.

podnikového dlžníka, by speňaženie kolaterálu na základe zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu malo podliehať aj prerušeniu jednotlivých krokov vymáhania v súlade s uplatniteľnými vnútroštátnymi právnymi predpismi. Malo by sa ponechať na vnútroštátne právo, či budú mať zabezpečení veritelia preferenčný prístup ku kolaterálu na základe uvedeného zrýchleného mechanizmu aj po začatí insolvenčného konania.

- (51) Vzhľadom na obmedzenú dostupnosť údajov o počte mimosúdnych konaní, ktoré využili úverové inštitúcie na spätné získanie hodnoty z kolaterálu v prípade zlyhania dlžníka, by príslušné vnútroštátne orgány, ktoré vykonávajú dohľad nad úverovými inštitúciami, mali byť povinné zhromažďovať informácie o počte zabezpečených zmlúv o úvere, ktoré sa vymáhajú prostredníctvom zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu, a o časových rámcoch takéhoto vymáhania. S cieľom získať lepšiu predstavu o účinnosti vykonávania zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu v rámci Únie by členské štáty mali Komisii poskytovať ročné štatistické údaje o týchto záležitostiach, a to so začiatkom jeden rok od dátumu uplatňovania tejto smernice.
- (52) Bez toho, aby boli dotknuté predzmluvné záväzky podľa smernice 2014/17/EÚ, smernice 2008/48/ES a smernice 93/13/EHS, a s cieľom zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa, by spotrebiteľ mal v náležitom čase a pred akýmkoľvek úpravami podmienok zmluvy o úvere dostať jasný a komplexný zoznam akýchkoľvek takýchto zmien, časový rámec na ich vykonanie a potrebné podrobné údaje, ako aj meno a adresu vnútroštátneho orgánu, ktorému môže podať sťažnosť.
- (53) Keďže výkonnosť sekundárnych trhov s úvermi bude do veľkej miery závisieť od dobrej povesti zainteresovaných subjektov, správcovia úverov by mali stanoviť efektívny mechanizmus, ktorým by sa mali riešiť sťažnosti dlžníkov. Členské štáty by mali zabezpečiť, aby orgány zodpovedné za dohľad nad nákupmi úverov a správcami úverov mali účinné a dostupné postupy na vybavovanie sťažností dlžníkov.
- (54) Na spracovanie osobných údajov na účely tejto smernice sa uplatňujú ustanovenia nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679³⁵ aj nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001³⁶. Najmä pri spracúvaní osobných údajov na účely tejto smernice by sa mal vymedziť presný účel, uviesť príslušný právny základ a mali by sa dodržiavať príslušné bezpečnostné požiadavky stanovené v nariadení (EÚ) 2016/679, ako aj zásady nevyhnutnosti, proporcionality, obmedzeného účelu a primeranej lehoty na uchovávanie údajov. Súčasťou všetkých systémov spracúvania údajov vytvorených a používaných v rámci tejto smernice by mala byť takisto špecificky navrhnutá ochrana osobných údajov a štandardná ochrana údajov. Administratívna spolupráca a vzájomná pomoc medzi príslušnými orgánmi členských štátov by mali byť rovnako v súlade s pravidlami ochrany osobných údajov stanovenými v nariadení Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 a s vnútroštátnymi pravidlami ochrany údajov, ktorými sa vykonávajú právne predpisy Únie.

³⁵ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov) (Ú. v. EÚ L 119, 4.5.2016, s. 1).

³⁶ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 z 18. decembra 2000 o ochrane jednotlivcov so zreteľom na spracovanie osobných údajov inštitúciami a orgánmi Spoločenstva a o voľnom pohybe takýchto údajov (Ú. v. ES L 8, 12.1.2001, s. 1).

- (55) S cieľom zabezpečiť, aby úroveň ochrany spotrebiteľa nebola ovplyvnená postúpením práv veriteľa vyplývajúcich zo zmluvy o hypotekárnom úvere alebo zo samotnej zmluvy na tretiu stranu, by sa mala zaviesť zmena smernice 2014/17/EÚ, v ktorej by sa stanovilo, že v prípadoch prevodu úveru, na ktorý sa vzťahuje uvedená smernica, je spotrebiteľ oprávnený uplatniť voči nákupcovi úveru akékoľvek námietky, ktoré mal k dispozícii proti pôvodnému veriteľovi, a má právo byť informovaný o postúpení.
- (56) V súlade so spoločným politickým vyhlásením členských štátov a Komisie z 28. septembra 2011 o vysvetľujúcich dokumentoch sa členské štáty zaviazali, že v odôvodnených prípadoch k svojim oznámeniam o transpozičných opatreniach pripoja jeden alebo viacero dokumentov vysvetľujúcich vzťah medzi jednotlivými zložkami smernice a zodpovedajúcimi časťami vnútroštátnych transpozičných nástrojov. V súvislosti s touto smernicou považuje zákonodarca predkladanie takýchto dokumentov za odôvodnené,

PRIJALI TÚTO SMERNICU:

Hlava I

Predmet úpravy, rozsah pôsobnosti a vymedzenie pojmov

Článok 1

Predmet úpravy

Touto smernicou sa stanovuje spoločný rámec a požiadavky na:

- a) správcov úverov konajúcich v mene úverovej inštitúcie alebo nákupcu úverov v súvislosti so zmluvami o úvere, ktoré vydali úverové inštitúcie alebo ich dcérske spoločnosti;
- b) nákupcov úverov zmluvy o úvere, ktorú vydali úverové inštitúcie alebo ich dcérske spoločnosti;
- c) doplnkový spoločný mechanizmus zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu v súvislosti so zabezpečenými zmluvami o úvere uzavretými medzi veriteľmi a podnikovými dlžníkmi, ktoré sú zabezpečené kolaterálom.

Článok 2

Rozsah pôsobnosti

1. Články 3 až 22 a články 34 až 43 tejto smernice sa uplatňujú na:
 - a) správcu úveru zmluvy o úvere, ktorú vydali úverové inštitúcie usadené v Únii alebo ich dcérske spoločnosti usadené v Únii, ktorý koná v mene veriteľa v súlade s uplatniteľným právom Únie alebo vnútroštátnym právom.
 - b) nákupcu úveru zmluvy o úvere, ktorú vydala úverová inštitúcia usadená v Únii alebo jej dcérske spoločnosti usadené v Únii, na základe ktorej nákupca úveru preberá záväzky veriteľa podľa zmluvy o úvere v súlade s uplatniteľným právom Únie a vnútroštátnym právom.
2. Článok 3, články 23 až 33 a články 39 až 43 tejto smernice sa uplatňujú na zabezpečené zmluvy o úvere uzavreté medzi veriteľmi a podnikovými dlžníkmi,

ktoré sú zabezpečené akýmkoľvek hnutelným a nehnuteľným majetkom vo vlastníctve podnikového dlžníka a ktoré boli predložené veriteľovi ako kolaterál s cieľom zabezpečiť splatenie pohľadávok vyplývajúcich zo zabezpečenej zmluvy o úvere.

3. Touto smernicou nie je dotknutá ochrana spotrebiteľa podľa smernice 2014/17/EÚ, smernice 2008/48/ES, smernice Rady 93/13/EHS a podľa vnútroštátnych ustanovení, ktorými sa transponujú, so zreteľom na zmluvy o úvere patriace do jej rozsahu pôsobnosti.
4. Články 3 až 22 a články 34 až 43 tejto smernice sa neuplatňujú na;
 - a) spravovanie zmluvy o úvere, ktoré vykonáva úverová inštitúcia usadená v Únii alebo jej dcérske spoločnosti usadené v Únii;
 - b) spravovanie zmluvy o úvere, ktorú nevydala úverová inštitúcia usadená v Únii ani jej dcérske spoločnosti usadené v Únii s výnimkou prípadov, keď je vydaná zmluva o úvere nahradená zmluvou o úvere, ktorú vydala takáto inštitúcia alebo jej dcérske spoločnosti;
 - c) nákup zmluvy o úvere úverovou inštitúciou usadenou v Únii alebo jej dcérskymi spoločnosťami usadenými v Únii;
 - d) prevod zmlúv o úvere prevedených pred dátumom uvedeným v článku 41 ods. 2 druhom pododseku.
5. Článok 3, články 23 až 33 a články 34 až 43 tejto smernice sa neuplatňujú na;
 - a) zabezpečené zmluvy o úvere uzavreté medzi veriteľmi a dlžníkmi, ktorí sú spotrebiteľmi podľa vymedzenia v článku 3 písm. a) smernice 2008/48/ES;
 - b) zabezpečené zmluvy o úvere uzavreté medzi veriteľmi a podnikovými dlžníkmi, ktoré sú neziskovými spoločnosťami;
 - c) zabezpečené zmluvy o úvere uzavreté medzi veriteľmi a podnikovými dlžníkmi, ktoré sú zabezpečené týmito kategóriami kolaterálu:
 - i) dohodami o finančnej záruke podľa vymedzenia v článku 2 ods. 1 písm. a) smernice 2002/47/ES³⁷;
 - ii) nehnuteľnosťou určenou na bývanie, ktorá je hlavným sídlom podnikového dlžníka.

Článok 3

Vymedzenie pojmov

Na účely tejto smernice sa uplatňuje toto vymedzenie pojmov:

1. „úverová inštitúcia“ je úverová inštitúcia vymedzená v článku 4 ods. 1 bode 1 nariadenia (EÚ) č. 575/2013³⁸;

³⁷ Smernica Európskeho parlamentu a Rady č. 2002/47/ES zo 6. júna 2002 o dohodách o finančných zárukách (Ú. v. ES L 168, 27.6.2002, s. 43).

³⁸ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 575/2013 z 26. júna 2013 o prudenciálnych požiadavkách na úverové inštitúcie a investičné spoločnosti a o zmene nariadenia (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 176, 27.6.2013, s. 1).

2. „veriteľ“ je úverová inštitúcia alebo akákoľvek právnická osoba, ktorá v rámci svojej obchodnej, podnikateľskej alebo profesijnej činnosti vydala úver, alebo nákupca úveru;
3. „dlžník“ je právnická alebo fyzická osoba, ktorá uzavrela s veriteľom zmluvu o úvere;
4. „podnikový dlžník“ je právnická alebo fyzická osoba iná ako spotrebiteľ, ktorá uzavrela s veriteľom zmluvu o úvere;
5. „zmluva o úvere“ je zmluva pôvodne vydaná, upravená alebo nahradená, ktorou veriteľ poskytuje alebo sa zaväzuje poskytnúť úver vo forme odloženej platby, pôžičky alebo inej podobnej finančnej pomoci;
6. „zabezpečená zmluva o úvere“ je zmluva o úvere, ktorú uzavrela úverová inštitúcia alebo iný podnik, ktorý má povolenie poskytovať úvery, ktoré sú zabezpečené niektorým z týchto kolaterálov:
 - a) hypotékou, záložným bremenom, záložným právom alebo iným porovnateľným zabezpečovacím právom bežne používaným v členskom štáte v súvislosti s nehnuteľným majetkom;
 - b) záložným právom, záložným bremenom, záložným právom alebo iným porovnateľným zabezpečovacím právom bežne používaným v členskom štáte v súvislosti s hnutel'ným majetkom;
7. „nákupca úveru“ je akákoľvek právnická alebo fyzická osoba iná ako úverová inštitúcia alebo dcérska spoločnosť úverovej inštitúcie, ktorá v rámci svojej obchodnej, podnikateľskej alebo profesijnej činnosti kupuje zmluvu o úvere;
8. „správca úveru“ je akákoľvek fyzická alebo právnická osoba iná ako úverová inštitúcia, alebo jej dcérske spoločnosti, ktorá v mene veriteľa vykonáva jednu alebo viacero z týchto činností:
 - a) monitoruje plnenie zmluvy o úvere;
 - b) zhromažďuje a spravuje informácie o stave zmluvy o úvere, o dlžníkovi a o akomkoľvek kolateráli použitom na zabezpečenie zmluvy o úvere;
 - c) informuje dlžníka o akýchkoľvek zmenách v úrokových sadzbách, poplatkoch alebo platbách splatných na základe zmluvy o úvere;
 - d) zabezpečuje práva a povinnosti na základe zmluvy o úvere v mene veriteľa vrátane vykonávania platieb;
 - e) opätovne prerokúva podmienky zmluvy o úvere s dlžníkmi, ak nie sú „sprostredkovateľom úverov“ podľa vymedzenia v článku 4 ods. 5 smernice 2014/17/EÚ alebo v článku 3 písm. f) smernice 2008/48/ES;
 - f) vybavuje sťažnosti dlžníkov.
9. „domovský členský štát“ je členský štát, v ktorom má správca úveru bydlisko alebo v ktorom je usadený.
10. „hostiteľský členský štát“ je členský štát iný než domovský členský štát, v ktorom správca úveru zriadil pobočku, vymenoval zástupcu alebo v ktorom správca úveru poskytuje služby.
11. „spotrebiteľ“ je spotrebiteľ podľa vymedzenia v článku 3 písm. a) smernice 2008/48/ES.

Hlava II

Správcovia úverov

Kapitola I

Udeľovanie povolení správcom úverov

Článok 4

Všeobecné požiadavky

1. V súlade s požiadavkami stanovenými vo vnútroštátnych ustanoveniach, ktorými sa transponuje táto smernica, členské štáty požadujú, aby správca úveru pred tým, ako začne vykonávať svoje činnosti na ich území, získal povolenie v domovskom členskom štáte.
2. Členské štáty zveria právomoc udeľovať takéto povolenia príslušným orgánom určeným podľa článku 20 ods. 3.

Článok 5

Požiadavky na udelenie povolenia

1. Členské štáty stanovujú tieto požiadavky na udelenie povolenia podľa článku 4 ods. 1:
 - a) žiadateľ je občanom Únie alebo právnickou osobou uvedenou v článku 54 Zmluvy o fungovaní Európskej únie;
 - b) ak je žiadateľ právnickou osobou, členovia jeho vedenia alebo správneho orgánu a osoby, ktoré majú v držbe kvalifikované účasti na činnostiach žiadateľa v zmysle článku 4 ods. 1 bodu 36 nariadenia (EÚ) č. 575/2013, alebo ak je žiadateľ fyzickou osobou, musia mať tieto charakteristické vlastnosti:
 - i) majú dostatočne dobrú povest’;
 - ii) nemajú záznam v registri trestov ani v akomkoľvek inom rovnocennom vnútroštátnom registri v súvislosti so závažnými trestnými činmi týkajúcimi sa majetku, finančných činností alebo fyzickej integrity;
 - iii) nie sú v súčasnosti predmetom žiadneho insolvenčného konania, ani na nich v minulosti nesmel byť vyhlásený konkurz s výnimkou prípadu, keď boli rehabilitovaní v súlade s vnútroštátnym právom;
 - c) žiadateľ zaviedol vhodné mechanizmy riadenia a vnútornej kontroly, ktoré zabezpečujú dodržiavanie práv dlžníka a pravidiel ochrany osobných údajov v súlade s právnymi predpismi upravujúcimi zmluvu o úvere,
 - d) žiadateľ uplatňuje primeranú politiku, ktorá zabezpečuje spravodlivé a obozretné zaobchádzanie s dlžníkmi vrátane zohľadňovania ich finančnej situácie, prípadne potrebu týchto dlžníkov obrátiť sa na poradenské služby pre oblasť dlhov alebo na sociálne služby;

- e) žiadateľ zaviedol primerané a konkrétne vnútorné postupy, ktoré zabezpečujú zaznamenávanie sťažností dlžníkov a ich vybavovanie.
2. Príslušné orgány domovského členského štátu odmietnu udeliť povolenie uvedené v článku 4 ods. 1, ak žiadateľ nespĺňa požiadavky stanovené v odseku 1.

Článok 6

Postup udelenia povolenia alebo zamietnutie žiadosti o povolenie

1. Členské štáty stanovujú postup týkajúci sa udelenia povolenia správcovi úverov, ktorý umožňuje, aby žiadateľ predložil žiadosť a poskytol všetky informácie, ktoré potrebuje príslušný orgán domovského členského štátu na overenie, či žiadateľ splnil všetky podmienky stanovené vo vnútroštátnych opatreniach, ktorými sa transponuje článok 5 ods. 1.
2. K žiadosti o povolenie podľa odseku 1 musia byť priložené tieto doklady:
 - a) dôkaz o právnom postavení žiadateľa a v prípade potreby o založení spoločnosti;
 - b) adresa ústredia žiadateľa alebo jeho sídla;
 - c) totožnosť členov vedenia žiadateľa alebo správneho orgánu, ktorí majú v držbe kvalifikované účasti v zmysle článku 4 ods. 1 bodu 36 nariadenia (EÚ) č. 575/2013;
 - d) dôkaz o tom, že žiadateľ a osoby uvedené v písmene c) tohto článku dodržiavajú podmienky stanovené v článku 5 ods. 1 písm. b);
 - e) dôkaz o mechanizmoch riadenia a vnútornej kontroly podľa článku 5 ods. 1 písm. c);
 - f) dôkaz o politike podľa článku 5 ods. 1 písm. d);
 - g) dôkaz o vnútorných postupoch podľa článku 5 ods. 1 písm. e);
 - h) akákoľvek dohoda o externom zabezpečovaní podľa článku 10 ods. 1.
3. Členské štáty zabezpečia, aby príslušné orgány domovského členského štátu do 20 pracovných dní od doručenia žiadosti o udelenie povolenia posúdili, či je žiadosť úplná. Ak sa žiadosť považuje za neúplnú, príslušné orgány stanovujú lehotu, do ktorej má žiadateľ poskytnúť akékoľvek ďalšie dodatočné informácie, a keď budú žiadosť považovať za úplnú, oznámia to žiadateľovi.
4. Členské štáty zabezpečia, aby príslušné orgány domovského členského štátu do 30 pracovných dní od doručenia úplnej žiadosti posúdili, či žiadateľ dodržiava vnútroštátne ustanovenia, ktorými sa transponuje táto smernica. Príslušné orgány na základe záverov uvedeného posúdenia prijímajú plne odôvodnené rozhodnutie buď o udelení povolenia alebo o jeho zamietnutí, ktoré sa žiadateľovi oznámi do piatich pracovných dní.
5. Členské štáty zabezpečia, aby mal žiadateľ právo odvolať sa na súde, ak príslušné orgány domovského členského štátu rozhodnú o zamietnutí žiadosti o povolenie podľa článku 5 ods. 2 alebo ak príslušné orgány neprijali žiadne rozhodnutie v súvislosti so žiadosťou o udelenie povolenia do šiestich mesiacov od podania úplnej žiadosti.

Článok 7

Odňatie povolenia

1. Členské štáty zabezpečia, aby príslušné orgány domovského členského štátu mohli odňať povolenie udelené správcovi úveru, ak tento správca úveru:
 - a) nepoužije povolenie do 12 mesiacov od jeho udelenia;
 - b) sa výslovne vzdá povolenia;
 - c) sa dlhšie ako 6 mesiacov nezapojil do činností správcu úveru;
 - d) získal povolenie na základe nepravdivých vyhlásení alebo iným neregulárnym spôsobom;
 - e) prestal spĺňať podmienky stanovené v článku 5 ods. 1;
 - f) závažne porušil uplatniteľné pravidlá vrátane ustanovení vnútroštátneho práva, ktorými sa transponuje táto smernica.
2. Ak sa povolenie odníme v súlade s odsekom 1, členské štáty zabezpečia, aby o tom príslušné orgány domovského členského štátu okamžite informovali príslušné orgány v hostiteľských členských štátoch, ak správca úveru poskytuje služby podľa článku 11.

Článok 8

Register správcov úverov, ktorí majú povolenie

1. Členské štáty zabezpečia, aby príslušné orgány založili a viedli vnútroštátny register všetkých správcov úverov, ktorí majú povolenie poskytovať služby na ich území vrátane správcov úverov poskytujúcich služby podľa článku 11.
2. Register je verejne prístupný online a pravidelne sa aktualizuje.
3. V prípade odňatia povolenia príslušné orgány bezodkladne aktualizujú register.

Článok 9

Zmluvný vzťah medzi správcom úveru a nákupcom úveru

1. Členské štáty zabezpečia, aby správca úveru poskytoval svoje služby týkajúce sa spravovania a vymáhania zmluvy o úvere na základe písomnej zmluvy s veriteľom.
2. Dohoda podľa odseku 1 musí obsahovať:
 - a) podrobný opis činností spravovania úverov, ktoré má vykonávať správca úveru;
 - b) výšku odmeny správcu úveru alebo metódu na jej výpočet;
 - c) rozsah, v akom môže správca úveru zastupovať veriteľa vo vzťahu k dlžníkovi;
 - d) záväzok strán dodržiavať právo Únie a vnútroštátne právo uplatniteľné na zmluvu o úvere vrátane ochrany spotrebiteľa.
3. Členské štáty zabezpečia, aby správca úveru aspoň 10 rokov od dátumu zmluvy podľa odseku 1 viedol a udržiaval tieto záznamy:
 - a) všetku korešpondenciu s veriteľom aj s dlžníkom;

- b) všetky pokyny prijaté od veriteľa v súvislosti s každou zmluvou o úvere, ktorú v mene uvedeného veriteľa spravuje a vymáha.
4. Členské štáty zabezpečia, aby správca úveru na požiadanie sprístupnil príslušným orgánom záznamy podľa odseku 3.

Článok 10

Externé zabezpečovanie činností správcu úveru

1. Členské štáty zabezpečia, aby v prípade, že správca úveru využíva tretiu stranu na vykonávanie činností, ktoré by za normálnych okolností vykonával uvedený správca úveru („poskytovateľ úverových služieb“), bol správca úveru naďalej plne zodpovedný za dodržiavanie všetkých záväzkov na základe vnútroštátnych ustanovení, ktorými sa transponuje táto smernica. Pri externom zabezpečovaní uvedených činností spravovania úverov musia byť splnené tieto podmienky:
- a) uzavretie písomnej dohody o externom zabezpečovaní medzi správcou úveru a poskytovateľom úverových služieb, podľa ktorej je poskytovateľ úverových služieb povinný dodržiavať príslušné právo Únie alebo vnútroštátne právo uplatniteľné na zmluvu o úvere;
 - b) povinnosti správcov úverov podľa tejto smernice sa nesmú delegovať;
 - c) zmluvný vzťah a povinnosti správcu úveru voči jeho klientom sa nemenia;
 - d) podmienky pre udelenie povolenia správcovi úveru stanovené v článku 5 ods. 1 nie sú dotknuté;
 - e) externé zabezpečovanie činností poskytovateľa úverových služieb nebráni tomu, aby príslušné orgány vykonávali dohľad nad správcou úveru v súlade s článkami 12 a 20;
 - f) správca úveru má priamy prístup ku všetkým relevantným informáciám, ktoré sa týkajú externe zabezpečovaných služieb prostredníctvom poskytovateľa úverových služieb;
 - g) správca úveru si udržiava odborné znalosti a zdroje na to, aby po uplynutí dohody o externom zabezpečovaní mohol vykonávať externe zabezpečované činnosti.
2. Členské štáty zabezpečia, aby správca úveru aspoň 10 rokov od dátumu zmluvy podľa odseku 1 viedol a udržiaval záznamy o všetkých pokynoch poskytnutých poskytovateľovi úverových služieb.
3. Členské štáty zabezpečia, aby správca úveru a poskytovateľ úverových služieb na požiadanie sprístupnili príslušným orgánom informácie podľa odseku 2.

Kapitola II

Cezhraničné spravovanie úverov

Článok 11

Sloboda poskytovať činnosti spravovania úverov v hostiteľskom členskom štáte

1. Členské štáty zabezpečia, aby správca úveru, ktorý získal povolenie v súlade s článkom 5 v domovskom členskom štáte, mal právo poskytovať v Únii uvedené služby, na ktoré sa vzťahuje uvedené povolenie.
2. Ak má správca úveru, ktorý má povolenie v súlade s článkom 5 v domovskom členskom štáte, v úmysle poskytovať služby v hostiteľskom členskom štáte, členské štáty zabezpečia, aby príslušným orgánom domovského členského štátu predložil tieto informácie:
 - a) hostiteľský členský štát, v ktorom má správca úveru v úmysle poskytovať služby;
 - b) podľa potreby adresu pobočky usadenej v hostiteľskom členskom štáte;
 - c) podľa potreby totožnosť a adresu zástupcu vymenovaného v hostiteľskom členskom štáte;
 - d) totožnosť osôb zodpovedných za riadenie poskytovania činností spravovania úverov v hostiteľskom členskom štáte;
 - e) podľa potreby podrobné údaje o opatreniach prijatých s cieľom prispôbiť vnútorné postupy a o mechanizmoch riadenia a vnútornej kontroly na zabezpečenie dodržiavania právnych predpisov uplatniteľných na zmluvu o úvere.
3. Príslušné orgány domovského členského štátu v lehote 30 pracovných dní od doručenia informácií uvedených v odseku 2 odovzdajú uvedené informácie príslušným orgánom hostiteľského členského štátu, ktorý bezodkladne potvrdí ich doručenie. Príslušné orgány domovského členského štátu potom informujú správcu úveru o tomto potvrdení doručenia.
4. Členské štáty zabezpečia, aby mal správca úveru právo odvolať sa na súde, ak mu príslušné orgány domovského členského štátu neoznámili uvedené informácie.
5. Členské štáty zabezpečia, aby po tom, ako príslušné orgány domovského členského štátu oznámia informácie podľa odseku 2, mohol správca úveru začať poskytovať služby v hostiteľskom členskom štáte od skoršej z týchto udalostí:
 - a) doručenia oznámenia od príslušných orgánov v hostiteľskom členskom štáte potvrdzujúceho doručenie oznámenia podľa odseku 3;
 - b) v prípade nedoručenia oznámenia podľa písmena a) po uplynutí dvoch mesiacov od dátumu oznámenia informácií podľa odseku 3.
6. Členské štáty zabezpečia, aby správca úveru informoval príslušný orgán domovského členského štátu o zmene v dôsledku informácií oznámených v súlade s odsekom 3 prostredníctvom postupu stanoveného v odsekoch 3 až 5.

7. Členské štáty zabezpečia, aby príslušné orgány hostiteľského členského štátu zaznamenali do registra uvedeného v článku 8 tých správcov úverov, ktorí majú povolenie poskytovať činnosti spravovania úverov na ich území, a podrobné údaje o domovskom členskom štáte.

Článok 12

Dohľad nad správcami úverov, ktorí poskytujú cezhraničné služby

1. Členské štáty zabezpečia, aby príslušné orgány domovského členského štátu preskúmali a zhodnotili, či správca úveru, ktorý poskytuje služby v hostiteľskom členskom štáte, priebežne dodržiava požiadavky tejto smernice.
2. Členské štáty zabezpečia, aby boli príslušné orgány domovského členského štátu oprávnené vykonávať dohľad, vyšetrovať a ukladať správne sankcie alebo pokuty a nápravné opatrenia správcom úverov v súvislosti s ich činnosťami v hostiteľskom členskom štáte.
3. Členské štáty zabezpečia, aby príslušné orgány domovského členského štátu oznámili príslušným orgánom hostiteľského členského štátu opatrenia, ktoré prijali v súvislosti so správcom úveru.
4. Členské štáty zabezpečia, aby v prípade, že správca úveru, ktorý má bydlisko v domovskom členskom štáte alebo je v domovskom členskom štáte usadený, zriadil pobočku alebo vymenoval zástupcu v hostiteľskom členskom štáte, príslušné orgány domovského členského štátu a príslušné orgány hostiteľského členského štátu úzko spolupracovali pri vykonávaní svojich funkcií a povinností stanovených v tejto smernici, a najmä pri vykonávaní kontrol, vyšetrovaní a kontrol na mieste v uvedenej pobočke alebo v súvislosti s uvedeným zástupcom.
5. Členské štáty zabezpečia, aby príslušné orgány domovského členského štátu pri vykonávaní svojich funkcií a povinností stanovených v tejto smernici požiadali príslušné orgány hostiteľského členského štátu o pomoc pri vykonávaní kontroly na mieste v pobočke zriadenej v hostiteľskom členskom štáte alebo u zástupcu vymenovaného v hostiteľskom členskom štáte.
6. Členské štáty ďalej zabezpečia, aby boli príslušné orgány hostiteľského členského štátu oprávnené rozhodnúť o najvhodnejších opatreniach, ktoré treba prijať v každom individuálnom prípade s cieľom vyhovieť žiadosti o pomoc príslušných orgánov domovského členského štátu.
7. Ak sa príslušné orgány hostiteľského členského štátu rozhodnú vykonať kontroly na mieste v mene príslušných orgánov domovského členského štátu, o výsledkoch uvedených kontrol bezodkladne informujú príslušné orgány domovského členského štátu.
8. Príslušné orgány hostiteľského členského štátu môžu z vlastnej iniciatívy vykonávať kontroly, inšpekcie a vyšetrovania v súvislosti s činnosťami spravovania úverov, ktoré na ich území poskytuje správca úveru, ktorý má povolenie v domovskom členskom štáte. Príslušné orgány hostiteľského členského štátu bezodkladne poskytnú výsledky uvedených kontrol, inšpekcií a vyšetrovaní príslušným orgánom domovského členského štátu.
9. Členské štáty zabezpečia, aby v prípade, že príslušné orgány hostiteľského členského štátu majú dôkazy o tom, že správca úveru poskytujúci služby na jeho území v súlade s článkom 11 porušuje povinnosti vyplývajúce z vnútroštátnych ustanovení, ktorými

sa transponuje táto smernica, odovzdali uvedené dôkazy príslušným orgánom domovského členského štátu a požiadali ich, aby prijali primerané opatrenia.

10. Členské štáty zabezpečia, aby príslušné orgány domovského členského štátu oznámili podrobné údaje o akýchkoľvek správnych alebo iných postupoch, ktoré sa začali so zreteľom na dôkaz poskytnutý hostiteľským členským štátom, alebo o sankciách či pokutách a nápravných opatreniach prijatých proti správcovi úveru, alebo odôvodnené rozhodnutie, prečo neboli prijaté žiadne opatrenia, príslušným orgánom hostiteľského členského štátu, ktorý uviedol dôkaz, a to najneskôr dva mesiace od žiadosti podľa odseku 8. V prípade začatia postupu príslušné orgány domovského členského štátu pravidelne informujú príslušné orgány hostiteľského členského štátu o jeho stave.
11. Členské štáty zabezpečia, aby v prípade, že po informovaní domovského členského štátu neboli v primeranej lehote prijaté žiadne primerané opatrenia alebo napriek opatreniam prijatým príslušnými orgánmi domovského členského štátu, alebo v naliehavom prípade, správca úveru naďalej porušuje záväzky podľa tejto smernice, boli príslušné orgány hostiteľského členského štátu oprávnené prijať primerané správne sankcie alebo pokuty a nápravné opatrenia s cieľom zabezpečiť dodržiavanie ustanovení tejto smernice na jeho území po bezodkladnom informovaní príslušných orgánov domovského členského štátu.

Hlava III

Nákupcovia úverov

Článok 13

Právo na informácie týkajúce sa zmluvy o úvere

1. Členské štáty zabezpečia, aby veriteľ poskytol nákupcovi úveru všetky potrebné informácie, ktoré mu umožnia posúdiť hodnotu zmluvy o úvere a pravdepodobnosť návratnosti hodnoty uvedenej zmluvy pred uzavretím zmluvy o prevode uvedenej zmluvy o úvere.
2. Členské štáty požadujú, aby úverová inštitúcia alebo dcérska spoločnosť úverovej inštitúcie, ktorá prevádza zmluvu o úvere na nákupcu úveru, oznámila príslušným orgánom určeným v súlade s článkom 20 ods. 3 tejto smernice a článkom 4 smernice 2013/36/EÚ³⁹ tieto údaje:
 - a) typ aktíva zabezpečujúceho zmluvu o úvere vrátane informácií o tom, či je zmluva o úvere uzavretá so spotrebiteľmi;
 - b) hodnotu zmluvy o úvere;
 - c) totožnosť a adresu dlžníka a nákupcu úveru a prípadne jeho zástupcu určeného v súlade s článkom 17.
3. Príslušné orgány uvedené v odseku 2 bezodkladne oznámia informácie uvedené v uvedenom odseku, ako aj akékoľvek ďalšie informácie, ktoré by mohli považovať za potrebné na vykonávanie svojich úloh v súlade s touto smernicou, príslušným

³⁹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2013/36/EÚ z 26. júna 2013 o prístupe k činnosti úverových inštitúcií a prudenciálnom dohľade nad úverovými inštitúciami a investičnými spoločnosťami, o zmene smernice 2002/87/ES a o zrušení smerníc 2006/48/ES a 2006/49/ES (Ú. v. EÚ L 176, 27.6.2013, s. 338).

orgánom členského štátu, v ktorom je usadený nákupca úveru alebo jeho zástupca určený v súlade s článkom 17, a príslušným orgánom členského štátu, v ktorom je usadený dlžník alebo v ktorom má bydlisko.

4. Ustanovenia uvedené v odsekoch 1, 2 a 3 sa uplatňujú v súlade s nariadením (EÚ) 2016/679 a nariadením (ES) č. 45/2001.

Článok 14

Technické predpisy týkajúce sa údajov o nesplácaných úveroch

1. Orgán EBA vypracuje návrh vykonávacích technických predpisov stanovujúcich formáty, ktoré majú používať veritelia, ktorí sú úverovými inštitúciami, pri poskytovaní informácií podľa článku 13 ods. 1 s cieľom poskytnúť podrobné informácie o svojich expozíciách voči kreditným rizikám v bankovej knihe pre nákupcov úverov na preverenie, finančné hĺbkové preskúmanie a ocenenie zmluvy o úvere.
2. Orgán EBA predloží Komisii tento návrh vykonávacích technických predpisov do [31. decembra 2018].
3. V súlade s článkom 15 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1093/2010⁴⁰ sa Komisii udeľuje právomoc prijať vykonávacie technické predpisy uvedené v odseku 1.

Článok 15

Povinnosti nákupcov úverov

1. Členské štáty zabezpečia, aby zástupca nákupcu úveru uvedený v článku 17 ods. 1 vymenoval úverovú inštitúciu usadenú v Únii alebo jej dcérsku spoločnosť usadenú v Únii, alebo správcu úveru, ktorý má povolenie, aby vykonával činnosti spravovania úverov v súvislosti so zmluvami o úvere uzavretými so spotrebiteľmi.
2. Členské štáty zabezpečia, aby nákupca úveru nepodliehal žiadnym ďalším požiadavkám na nákup zmlúv o úvere okrem tých, ktoré sú stanovené vo vnútroštátnych opatreniach, ktorými sa transponuje táto smernica.

Článok 16

Využívanie správcov úverov, úverových inštitúcií alebo ich dcérskych spoločností

1. Členské štáty požadujú, aby správca úverov alebo prípadne jeho zástupca určený v súlade s článkom 17 informoval príslušné orgány členského štátu, v ktorom má správca úverov alebo jeho zástupca bydlisko alebo v ktorom je usadený, o totožnosti a adrese úverovej inštitúcie, jej dcérskej spoločnosti alebo správcu úveru, ktorí sa zapojili do vykonávania činností spravovania úverov v súvislosti s prevádzanou zmluvou o úvere.
2. Ak sa nákupca úveru alebo zástupca určený v súlade s článkom 17 zaoberá spravovaním úverov v inej úverovej inštitúcii alebo dcérskej spoločnosti, alebo

⁴⁰ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1093/2010 z 24. novembra 2010, ktorým sa zriaďuje Európsky orgán dohľadu (Európsky orgán pre bankovníctvo) a ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie č. 716/2009/ES a zrušuje rozhodnutie Komisie 2009/78/ES (Ú. v. EÚ L 331, 15.12.2010, s. 12).

u iného správcu úverov, oznámi to príslušným orgánom uvedeným v odseku 1 aspoň dva týždne pred uvedenou zmenou a uvedie totožnosť a adresu novej úverovej inštitúcie, jej dcérskej spoločnosti alebo správcu úveru, ktorí sú zapojení do vykonávania činnosti spravovania úverov v súvislosti s prevádzanou zmluvou o úvere.

3. Členské štáty požadujú, aby príslušné orgány členského štátu, v ktorom majú bydlisko alebo v ktorom sú usadení správcovia úverov alebo prípadne ich zástupcovia určení v súlade s článkom 17, bezodkladne previedli na príslušné orgány zodpovedné za dohľad nad úverovou inštitúciou, jej dcérskou spoločnosťou alebo správcom úveru podľa odsekov 1 a 2 informácie doručené v súlade s článkom 13 ods. 3.

Článok 17

Zástupca nákupcov úverov neusadených v Únii

1. Členské štáty zabezpečia, aby v prípade, že sa uzavrie prevod zmluvy o úvere, správca úveru, ktorý nemá bydlisko v Únii ani nie je usadený v Únii, písomne určil zástupcu, ktorý má bydlisko v Únii alebo je usadený v Únii.
2. Okrem správcu úveru alebo namiesto neho sa príslušné orgány vo všetkých otázkach týkajúcich sa priebežného dodržiavania tejto smernice obracajú na zástupcu uvedeného v odseku 1 a tento zástupca je plne zodpovedný za dodržiavanie povinností uložených nákupcovi úveru na základe vnútroštátnych ustanovení, ktorými sa transponuje táto smernica.

Článok 18

Nákupcovia úverov priamo vymáhajúci zmluvu o úvere

1. Členské štáty zabezpečia, aby správca úveru alebo prípadne jeho zástupca určený v súlade s článkom 17 oznámil príslušným orgánom členského štátu, v ktorom má bydlisko správca úveru alebo prípadne jeho zástupca, alebo v ktorom je usadený, že má v úmysle priamo vymáhať nárok zo zmluvy o úvere, a aby pri tom poskytol tieto informácie:
 - a) typ aktív, ktoré zabezpečujú zmluvu o úvere vrátane informácií o tom, či je zmluva o úvere uzavretá so spotrebiteľmi;
 - b) hodnotu zmluvy o úvere;
 - c) totožnosť a adresu dlžníka a nákupcu úveru alebo jeho zástupcu určeného v súlade s článkom 17.
2. Členské štáty požadujú, aby príslušné orgány uvedené v odseku 1 bezodkladne zaslali informácie doručené v súlade s odsekom 1 príslušným orgánom členského štátu, v ktorom je usadený dlžník.

Článok 19

Prevod zmluvy o úvere nákupcom úveru

1. Členské štáty požadujú, aby nákupca úveru alebo prípadne jeho zástupca určený v súlade s článkom 17, ktorý prevádza zmluvu o úvere na iného nákupcu úveru, informoval príslušné orgány uvedené v článku 18 ods. 1 o prevode, totožnosti

a adrese nového nákupcu úveru a prípadne aj jeho zástupcu určeného v súlade s článkom 17.

2. Členské štáty zabezpečia, aby príslušné orgány uvedené v odseku 1 bezodkladne previedli informácie doručené v súlade s článkom 13 ods. 3 na príslušné orgány členského štátu, v ktorom má správca úveru a prípadne jeho zástupca bydlisko alebo v ktorom je usadený.

HLAVA IV

Dohľad

Článok 20

Dohľad vykonávaný príslušnými orgánmi

1. Členské štáty zabezpečia, aby správcovia úverov a prípadne aj poskytovatelia úverových služieb, pre ktorých sa v súlade s článkom 10 externe zabezpečovali činnosti, priebežne dodržiavali vnútroštátne ustanovenia, ktorými sa transponuje táto smernica, a zabezpečili, aby uvedené činnosti podliehali primeranému dohľadu zo strany príslušných orgánov domovského členského štátu s cieľom posúdiť uvedené dodržiavanie ustanovení.
2. Členský štát, v ktorom má bydlisko alebo v ktorom je usadený nákupca úveru alebo prípadne jeho zástupca určený v súlade s článkom 17, zabezpečí, aby boli príslušné orgány uvedené v odseku 1 zodpovedné za dohľad nad povinnosťami stanovenými v článkoch 15 až 19 v súvislosti s nákupcami úverov alebo prípadne s ich zástupcami určenými v súlade s článkom 17.
3. Členské štáty určia príslušné orgány zodpovedné za vykonávanie funkcií a povinností na základe vnútroštátnych ustanovení, ktorými sa transponuje táto smernica.
4. Ak členské štáty určia viac ako jeden príslušný orgán podľa odseku 3, stanovujú ich príslušné úlohy.
5. Členské štáty zabezpečia, aby boli zavedené primerané opatrenia s cieľom umožniť príslušným orgánom určeným podľa odseku 3, aby od nákupcov úverov alebo ich zástupcov, správcov úverov, poskytovateľov úverových služieb, ktorí pre správcov úverov externe zabezpečujú činnosti podľa článku 10, od dlžníkov a akýchkoľvek iných osôb alebo od verejného orgánu dostávali informácie potrebné na vykonávanie týchto činností:
 - a) posúdenie priebežného dodržiavania požiadaviek stanovených vo vnútroštátnych ustanoveniach, ktorými sa transponuje táto smernica;
 - b) vyšetrenie možných porušení uvedených požiadaviek;
 - c) uloženie správnych sankcií a nápravných opatrení v súlade s ustanoveniami, ktorými sa transponuje článok 22.
6. Členské štáty zabezpečia, aby príslušné orgány určené podľa odseku 3 mali odborné znalosti, zdroje, operačnú kapacitu a právomoci potrebné na vykonávanie svojich funkcií a povinností stanovených v tejto smernici.

Článok 21

Úloha dohľadu a právomoci príslušných orgánov

1. Členské štáty zabezpečia, aby príslušné orgány domovského členského štátu určené podľa článku 20 ods. 3 dostali všetky právomoci v oblasti dohľadu, vyšetrovania a udeľovania sankcií potrebné na vykonávanie svojich funkcií a povinností stanovených v tejto smernici vrátane týchto právomocí:
 - a) právomoci udeliť povolenie alebo ho zamietnuť podľa článku 5;
 - b) právomoci odňať povolenie podľa článku 7;
 - c) právomoci vykonávať kontroly na mieste a kontroly na diaľku;
 - d) právomoci ukladať správne sankcie alebo pokuty a nápravné opatrenia v súlade s ustanoveniami, ktorými sa transponuje článok 22;
 - e) právomoci preskúmať dohody o externom zabezpečovaní uzavreté medzi správcami úverov a poskytovateľmi úverových služieb v súlade s článkom 10 ods. 1.
2. Členské štáty zabezpečia, aby príslušné orgány domovského členského štátu aspoň raz za rok zhodnotili, ako správca úveru plní požiadavky stanovené v článku 5 ods. 1 písm. c), d) a e).
3. Členské štáty určia rozsah hodnotenia podľa odseku 2 so zreteľom na objem, povahu, škálu a zložitosť činností príslušného správcu úveru.
4. Príslušné orgány domovského členského štátu pravidelne aspoň raz za rok informujú príslušné orgány hostiteľského členského štátu o výsledkoch hodnotenia podľa odseku 2 vrátane podrobných údajov o akýchkoľvek prijatých správnych sankciách alebo nápravných opatreniach.
5. Členské štáty zabezpečia, aby si príslušné orgány domovského a hostiteľského členského štátu pri vykonávaní hodnotenia podľa odseku 2 vymieňali všetky informácie potrebné na to, aby im umožnili vykonávať ich príslušné úlohy stanovené v tejto smernici.
6. Členské štáty zabezpečia, aby príslušný orgán domovského členského štátu mohol požiadať správcu úveru, poskytovateľa úverových služieb alebo nákupcu úveru, alebo jeho zástupcu vymenovaného v súlade s článkom 17, ktorý nespĺňa požiadavky vnútroštátnych ustanovení, ktorými sa transponuje táto smernica, aby v počiatočnom štádiu prijal všetky potrebné opatrenia alebo podnikol všetky potrebné kroky v záujme dodržiavania uvedených ustanovení.

Článok 22

Správne sankcie a nápravné opatrenia

1. Členské štáty stanovujú pravidlá týkajúce sa stanovovania primeraných správnych sankcií a nápravných opatrení uplatniteľných aspoň na tieto situácie:
 - a) správca úveru neuzavrie dohodu o externom zabezpečovaní alebo takúto dohodu uzavrie v rozpore s ustanoveniami, ktorými sa transponuje článok 10, alebo poskytovateľ úverových služieb, prostredníctvom ktorého sa externe

zabezpečovali činnosti, vážne poruší platné právne predpisy vrátane vnútroštátneho práva, ktorým sa transponuje táto smernica;

- b) mechanizmy riadenia a vnútornej kontroly správcu úveru nezabezpečujú dodržiavanie práv dlžníka a súlad s pravidlami ochrany osobných údajov;
 - c) politika správcu úveru nie je vhodná pre riadne zaobchádzanie s dlžníkmi podľa článku 5 ods. 1 písm. d);
 - d) vnútorné postupy správcu úveru nezabezpečujú zaznamenávanie a vybavovanie sťažností dlžníkov v súlade s povinnosťami stanovenými vo vnútroštátnych opatreniach, ktorými sa transponuje táto smernica;
 - e) správca úveru alebo prípadne jeho zástupca určený v súlade s článkom 17 neoznamuje informácie stanovené vo vnútroštátnych opatreniach, ktorými sa transponujú články 16, 18 a 19;
 - f) správca úveru alebo prípadne jeho zástupca určený v súlade s článkom 17 nedodržiava požiadavku vnútroštátnych opatrení, ktorými sa transponuje článok 15;
 - g) správca úveru nedodržiava požiadavku vnútroštátnych opatrení, ktorými sa transponuje článok 17.
2. Sankcie a opatrenia uvedené v odseku 1 musia byť účinné, primerané a odrádzajúce a musia zahŕňať aspoň tieto kroky:
- a) zrušenie povolenia vykonávať činnosti ako správca úveru;
 - b) príkaz vyžadujúci, aby správca úveru alebo nákupca úveru, alebo prípadne jeho zástupca určený v súlade s článkom 17 napravil porušenie, upustil od konania a zdržal sa opakovania uvedeného konania;
 - c) správne peňažné sankcie.
3. Členské štáty takisto zabezpečia účinné vykonávanie správnych sankcií a nápravných opatrení.
4. Členské štáty zabezpečia, aby príslušné orgány pri určovaní typu správnych sankcií alebo iných nápravných opatrení a výšky správnych peňažných sankcií vzali do úvahy podľa potreby všetky tieto okolnosti:
- a) závažnosť a trvanie porušenia;
 - b) mieru zodpovednosti správcu úveru alebo nákupcu úveru, alebo prípadne jeho zástupcu určeného v súlade s článkom 17, ktorý je zodpovedný za porušenie;
 - c) finančnú silu správcu úveru alebo nákupcu úveru zodpovedného za porušenie vrátane odkazu na celkový obrat právnickej osoby alebo na ročný príjem fyzickej osoby;
 - d) dôležitosť dosiahnutých ziskov alebo strát, ktorým sa zabránilo v dôsledku porušenia zo strany správcu úveru alebo nákupcu úveru, alebo prípadne jeho zástupcu určeného v súlade s článkom 17, ktorý je zodpovedný za porušenie, pokiaľ ich možno určiť;
 - e) straty spôsobené tretím stranám v dôsledku porušenia, pokiaľ tieto straty možno určiť;
 - f) úroveň spolupráce správcu úveru alebo nákupcu úveru, ktorý je zodpovedný za porušenie, s príslušnými orgánmi;

- g) predchádzajúce porušenia zo strany správcu úveru alebo nákupcu úveru, alebo prípadne jeho zástupcu určeného v súlade s článkom 17, ktorý je zodpovedný za porušenie;
 - h) akékoľvek súčasné alebo potenciálne systémové dôsledky porušenia.
5. Ak sa situácie uvedené v odseku 1 vzťahujú na právnické osoby, členské štáty takisto zabezpečia, aby príslušné orgány uplatňovali správne sankcie a nápravné opatrenia stanovené v odseku 2 voči členom vedenia alebo správneho orgánu a voči ďalším osobám, ktoré sú podľa vnútroštátneho práva zodpovedné za porušenie.
6. Členské štáty zabezpečia, aby pred prijatím akéhokoľvek rozhodnutia, ktorým sa ukladajú správne sankcie alebo nápravné opatrenia stanovené v odseku 2 tohto článku, príslušné orgány poskytli dotknutému správcovi úveru, nákupcovi úveru alebo prípadne jeho zástupcovi určenému v súlade s článkom 17 možnosť vypočutia.
7. Členské štáty zabezpečia, aby každé rozhodnutie o uložení správnych sankcií alebo nápravných opatrení stanovených v odseku 2 bolo riadne odôvodnené a podliehalo právu odvolať sa.

HLAVA V

Zrýchlené mimosúdne vymáhanie kolaterálu

Článok 23

Podmienky dobrovoľného používania zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu

1. Členské štáty zabezpečia, aby veriteľ mohol uplatňovať uvedený mechanizmus zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu, ak sú splnené všetky tieto podmienky:
- a) mechanizmus bol dohodnutý písomne alebo v notársky overenom formáte, ak tak stanovil členský štát, veriteľ a podnikový dlžník, a v uvedenej dohode sa špecifikuje vymáhacia udalosť a lehota, v ktorej môže podnikový dlžník vykonať platbu po uvedenej udalosti s cieľom predísť vykonaniu uvedeného zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu;
 - b) podnikový dlžník bol jasne informovaný o uplatňovaní a dôsledkoch uvedeného zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu pred uzavretím dohody uvedenej v písmene a);
 - c) do 4 týždňov od vymáhacej udalosti alebo v takej neskoršej lehote, na ktorej sa dohodli veriteľ a podnikový dlžník, veriteľ písomne oznámil podnikovému dlžníkovi všetky tieto skutočnosti:
 - i) zámer veriteľa speňažiť aktíva prostredníctvom uvedeného mechanizmu zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu na uspokojenie zmluvných záväzkov zabezpečenej zmluvy o úvere;
 - ii) typ opatrení v oblasti vymáhania, ktoré sa budú uplatňovať podľa článkov 25 a 26;
 - iii) lehotu na vykonanie platby pred použitím mechanizmu zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu uvedeného v písmene a);

- iv) nesplatenú sumu zabezpečenej zmluvy o úvere splatnú na základe zmluvných záväzkov zabezpečenej zmluvy o úvere;
- d) podnikový dlžník nevykonal úplnú platbu stanovenú v oznámení veriteľa uvedenom v písmene c).

Na účely odseku 1 dohoda uvedená v odseku 1 písm. a) zahŕňa priamo vykonateľný titul.

Na účely odseku 1 písm. a) môžu členské štáty stanoviť, aby sa v prípadoch, keď podnikový dlžník zaplatil aspoň 85 % sumy zo zabezpečenej zmluvy o úvere, lehota uvedená v zmluve predĺžila aspoň o šesť mesiacov.

2. Členské štáty zabezpečia, aby podnikový dlžník nesmel disponovať majetkom založeným ako kolaterál od doručenia oznámenia uvedeného v odseku 1 písm. c) a aby podliehal všeobecnej povinnosti spolupracovať a poskytovať všetky relevantné informácie, ak je uvedený mechanizmus zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu vykonateľný v súlade s odsekom 1.
3. Členské štáty zabezpečia, aby veriteľ poskytol podnikovému dlžníkovi odôvodnenú lehotu na vykonanie platby a aby vyvinul odôvodnené úsilie na to, aby predišiel použitiu uvedeného mechanizmu zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu.

Článok 24

Vymáhanie

1. Členské štáty zabezpečia, aby kolaterál mohol byť speňažený podľa uvedeného mechanizmu zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu.
2. Členské štáty stanovujú na speňaženie kolaterálu podľa odseku 1 pre každý typ záložného práva a kolaterálu aspoň jeden alebo obidva z týchto prostriedkov:
 - a) verejná aukcia;
 - b) súkromný predaj.Pre každý z týchto prostriedkov môžu členské štáty stanoviť, aby bol podľa potreby vymenovaný notár, súdny vykonávateľ alebo iný verejný činiteľ na zabezpečenie efektívnej a rýchlej distribúcie výnosov z predaja a na prevod kolaterálu na nadobúdateľa alebo na zabezpečenie práv dlžníka.
3. Ak členské štáty stanovujú postupy mimosúdneho vymáhania prostredníctvom privlastnenia, právo veriteľa ponechať si aktíva na uspokojenie záväzku podnikového dlžníka sa riadi uplatniteľným právom v každom členskom štáte. Členské štáty zabezpečia, aby v prípade privlastnenia kladný rozdiel, ktorý sa má zaplatiť podnikovému dlžníkovi, bol rozdielom medzi nesplatenou sumou zabezpečenej zmluvy o úvere a ocenením aktív.
4. Na účely speňaženia uvedeného v odseku 2 musia členské štáty zabezpečiť, aby veriteľ zorganizoval ocenenie aktív s cieľom určiť vyvolávaciu cenu v prípadoch verejnej aukcie a súkromného predaja a aby boli splnené tieto podmienky:
 - a) veriteľ a podnikový dlžník sa dohodnú na odhadcovi, ktorý bude vymenovaný;
 - b) ocenenie vykonáva nezávislý odhadca;
 - c) ocenenie je spravodlivé a realistické;

- d) ocenenie sa vykonáva konkrétne na účely speňaženia kolaterálu po vymáhacej udalosti;
 - e) podnikový dlžník má právo napadnúť ocenenie pred súdom v súlade s článkom 29.
5. Na účely písmena a), ak sa strany nemôžu dohodnúť na vymenovaní odhadcu na účely speňaženia kolaterálu podľa odseku 2, bude odhadca vymenovaný rozhodnutím súdneho dvora v súlade s vnútroštátnym právom členského štátu, v ktorom má podnikový dlžník bydlisko alebo v ktorom je usadený.

Článok 25

Verejná aukcia

1. Členské štáty zabezpečia, aby sa speňaženie kolaterálu prostredníctvom verejnej aukcie vykonalo v súlade s týmito aspektmi:
 - a) veriteľ verejne oznámil čas a miesto verejnej aukcie aspoň 10 dní pred jej konaním;
 - b) veriteľ vyvinul odôvodnené úsilie na pritiahnutie čo najvyššieho počtu potenciálnych kupujúcich;
 - c) veriteľ oznámil podnikovému dlžníkovi a každej tretej strane so záujmom o aktíva alebo s právom na ne konanie verejnej aukcie vrátane času a miesta jej konania aspoň 10 dní pred jej konaním;
 - d) pred verejnou aukciou sa uskutočnilo ocenenie aktív;
 - e) vyvolávacia cena aktív sa rovná aspoň sume ocenenia určenej pred verejnou aukciou;
 - f) aktíva môžu byť predané s najviac 20 % znížením sumy ocenenia, ak platia obidve tieto podmienky:
 - i) žiadny kupujúci neurobil na verejnej aukcii ponuku v súlade s požiadavkami uvedenými v písmenách e) a f);
 - ii) existuje hrozba bezprostredného poškodenia aktív.
2. Ak aktíva neboli predané na verejnej aukcii, členské štáty môžu zabezpečiť speňaženie kolaterálu prostredníctvom súkromného predaja.
3. Ak členský štát zabezpečí druhú verejnú aukciu, uplatňujú sa písmená a) až e) odseku 1, ale aktíva môžu byť predané s ďalším znížením ceny podľa rozhodnutia členských štátov.

Článok 26

Súkromný predaj

1. Členské štáty zabezpečia, aby sa speňaženie kolaterálu prostredníctvom súkromného predaja vykonalo v súlade s týmito aspektmi:
 - a) veriteľ vyvinul odôvodnené úsilie vrátane primeranej verejnej reklamy na pritiahnutie potenciálnych kupujúcich;

- b) veriteľ oznámil podnikovému dlžníkovi a každej relevantnej tretej strane so záujmom o aktíva alebo s právom na ne svoj zámer predat' aktíva aspoň 10 dní pred ich ponúknutím na predaj;
 - c) ocenenie aktív sa uskutočnilo pred súkromným predajom alebo verejnou aukciou v súlade s článkom 25 ods. 1 písm. c);
 - d) orientačná cena aktív sa rovná aspoň sume stanovenej v ocenení podľa písmena c) v čase ponúknutia aktív na súkromný predaj;
 - e) aktíva môžu byť predané s najviac 20 % znížením ich hodnoty, ak platia obidve tieto podmienky:
 - i) žiadny kupujúci neurobil ponuku v súlade s požiadavkami uvedenými v písmenách d) a e) v lehote 30 dní;
 - ii) existuje hrozba bezprostredného poškodenia aktív.
2. Ak aktíva neboli predané prostredníctvom súkromného predaja v lehote 30 dní od ponúknutia aktív na predaj, členské štáty zabezpečia, aby veriteľ urobil predaju verejnú reklamu v lehote ďalších aspoň 30 dní pred uzavretím akéhokoľvek predaja.
3. Ak členský štát zabezpečí druhý pokus prostredníctvom súkromného predaja, uplatňuje sa odsek 1 písm. a) až d), ale aktíva môžu byť predané s ďalším znížením ceny podľa rozhodnutia členských štátov.

Článok 27

Konkurenčné záložné práva

Členské štáty zabezpečia, aby prioritu spojenú s konkurenčnými záložnými právami v tom istom kolateráli neovplyvnilo vymáhanie niektorého z uvedených práv prostredníctvom vnútroštátnych ustanovení, ktorými sa transponuje táto smernica.

Článok 28

Právo napadnúť vymáhanie

Členské štáty zabezpečia, aby mal podnikový dlžník právo napadnúť použitie uvedeného mechanizmu zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu na vnútroštátnom súde, ak sa predaj aktív poskytnutých ako kolaterál nevykonal v súlade s vnútroštátnymi ustanoveniami, ktorými sa transponuje článok 24 ods. 3 a články 25 a 26, alebo ak sa ocenenie aktív nevykonalo v súlade s vnútroštátnymi ustanoveniami, ktorými sa transponuje článok 24 ods. 4.

Článok 29

Kompenzácia presahujúcej sumy

Členské štáty zabezpečia, aby bol veriteľ povinný zaplatiť podnikovému dlžníkovi akýkoľvek kladný rozdiel medzi nesplatenou sumou zo zabezpečenej zmluvy o úvere a ziskom z predaja aktív.

Článok 30

Vyrovnanie nesplatenej sumy

Bez toho, aby boli dotknuté články 19 až 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 20XX/XX⁴¹, v prípadoch, keď suma nadobudnutá po použití uvedeného mechanizmu zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu je nižšia než nesplatená suma zo zabezpečenej zmluvy o úvere, môžu členské štáty zabezpečiť vyrovnanie všetkých záväzkov na základe uvedenej dohody v súlade s uplatniteľnými vnútroštátnymi právnymi predpismi.

Článok 31

Prevod zabezpečených zmlúv o úvere na tretie strany

Členské štáty zabezpečia, že v prípade, ak úverová inštitúcia alebo jej dcérska spoločnosť prevedie zabezpečenú zmluvu o úvere, v ktorej sa stanovuje právo použiť zrýchlené mimosúdne vymáhanie kolaterálu, na akúkoľvek tretiu stranu, uvedená tretia strana nadobudne právo použiť uvedený mechanizmus zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu v prípade zlyhania podnikového dlžníka za rovnakých podmienok ako úverová inštitúcia.

Článok 32

Reštrukturalizácia a insolvenčné konanie

1. Ustanovenia tejto smernice sa uplatňujú bez toho, aby bola dotknutá smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 20XX/XX⁴².
2. Členské štáty zabezpečia, aby v prípade insolvenčného konania, ktoré sa začalo so zreteľom na podnikového dlžníka, speňaženie kolaterálu na základe vnútroštátnych právnych predpisov, ktorými sa transponuje táto smernica, podliehalo prerušeniu jednotlivých krokov vymáhania v súlade s uplatniteľnými vnútroštátnym právom.

Článok 33

Zhromažďovanie údajov

1. Členské štáty a v prípade úverových inštitúcií príslušné orgány, ktoré vykonávajú dohľad nad úverovými inštitúciami, každoročne zhromažďujú od veriteľov informácie o počte zabezpečených zmlúv o úvere, ktoré sa vymáhajú prostredníctvom uvedeného zrýchleného mimosúdneho vymáhania kolaterálu, a o lehotách takéhoto vymáhania.
2. Členské štáty a v prípade úverových inštitúcií príslušné orgány, ktoré vykonávajú dohľad nad úverovými inštitúciami, každoročne zhromažďujú od veriteľov tieto informácie:

⁴¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) .../... z [...] o rámcach preventívnej reštrukturalizácie, druhej šanci a opatreniach na zvýšenie účinnosti postupov reštrukturalizácie, platobnej neschopnosti a oddĺženia a o zmene smernice 2012/30/EÚ (Ú. v. EÚ L [...], [...], s. [...]).

⁴² Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) .../... z [...] o rámcach preventívnej reštrukturalizácie, druhej šanci a opatreniach na zvýšenie účinnosti postupov reštrukturalizácie, platobnej neschopnosti a oddĺženia a o zmene smernice 2012/30/EÚ (Ú. v. EÚ L [...], [...], s. [...]).

- a) počet konaní na základe vnútroštátnych ustanovení, ktorými sa transponuje táto smernica, začatých, prebiehajúcich a realizovaných vrátane:
 - i) počtu konaní týkajúcich sa hnutel'ného majetku,
 - i) počtu konaní týkajúcich sa nehnuteľného majetku,
 - b) trvania konaní od oznámenia po vyrovnanie zabezpečených prostredníctvom speňaženia (verejný predaj, súkromný predaj alebo privlastnenie);
 - c) priemerné náklady na každé konanie v EUR;
 - d) mier vyrovnaní.
3. Členské štáty zlučia údaje uvedené v odseku 2 a zo súhrnných údajov zostavia štatistiku za celý kalendárny rok od **DÁTUM [OP: Vložte dátum 1. január po prijatí tohto aktu]**.
4. Štatistika uvedená v prvom pododseku sa oznamuje Komisii každý rok, a to do 31. marca kalendárneho roku nasledujúceho po roku, za ktorý boli zhromaždené údaje.

HLAVA VI

Záruky a povinnosť spolupracovať

Článok 34

Úprava zmluvy o úvere

Bez toho, aby boli dotknuté povinnosti informovať spotrebiteľa podľa smernice 2014/17/EÚ, smernice 2008/48/ES a smernice 93/13/EHS, členské štáty zabezpečia, aby pred úpravou podmienok zmluvy o úvere na základe súhlasu alebo v zmysle zákona veriteľ oznámil spotrebiteľovi tieto informácie:

- a) jasný a komplexný zoznam navrhovaných zmien;
- b) časový rámec vykonávania uvedených zmien;
- c) dôvod sťažnosti, ktorú má spotrebiteľ k dispozícii v súvislosti s uvedenými zmenami;
- d) čas na podanie akejkoľvek takejto sťažnosti;
- e) meno a adresu vnútroštátneho orgánu, ktorému môže byť podaná uvedená sťažnosť.

Článok 35

Sťažnosti

1. Členské štáty zabezpečia, aby správca úveru bezodkladne oznámil dlžníkovi tieto informácie:
 - a) totožnosť správcu úveru;
 - b) kópiu jeho povolenia udeleného na základe článku 6;

- c) meno, adresu a kontaktné údaje príslušných orgánov členského štátu, v ktorom má dlžník bydlisko alebo v ktorom je usadený a v ktorom môže dlžník podať sťažnosť.
2. Oznámenie uvedené v odseku 1 musí byť v písomnej alebo elektronickej podobe, ak to umožňuje právo Únie alebo vnútroštátne právo.
3. Členské štáty zabezpečia, aby vo všetkých následných oznámeniach dlžníkovi, ako aj v akejkoľvek telefonickú komunikácii správca úveru zahrnul alebo uviedol informácie uvedené v odseku 1 písm. a) a c).
4. Členské štáty zabezpečia, aby správcovia úverov stanovili a zachovávali účinné a transparentné postupy vybavovania sťažností doručených od dlžníkov.
5. Členské štáty zabezpečia, aby správcovia úverov vybavovali sťažnosti dlžníkov bezplatne a aby správcovia úverov zaznamenávali sťažnosti a opatrenia prijaté na ich riešenie.
6. Členské štáty zabezpečia, aby príslušné orgány stanovili a uverejnili postup vybavovania sťažností dlžníkov týkajúcich sa nákupcov úverov, správcov úverov a poskytovateľov úverových služieb a aby uvedené sťažnosti vybavovali okamžite po ich doručení.

Článok 36

Ochrana osobných údajov

Poskytovanie informácií o spracovaní osobných údajov jednotlivým osobám, spracovanie takýchto osobných údajov a akékoľvek ďalšie spracovanie osobných údajov na účely tejto smernice sa uskutočňuje v súlade s nariadením (EÚ) 2016/679 a nariadením (ES) č. 45/2001.

Článok 37

Spolupráca medzi príslušnými orgánmi

1. Členské štáty zabezpečia, aby príslušné orgány uvedené v článkoch 7, 11, 12, 13, 16, 18, 19 a 21 navzájom spolupracovali vždy, keď je to potrebné na účel vykonávania ich povinností alebo právomocí na základe vnútroštátnych ustanovení, ktorými sa transponuje táto smernica. Uvedené orgány takisto koordinujú svoje kroky s cieľom predísť novej duplicitě a prelínaniu pri uplatňovaní právomocí v oblasti dohľadu a správnych sankcií a opatrení na cezhraničné prípady.
2. Členské štáty zabezpečia, aby si príslušné orgány na požiadanie a bezodkladne navzájom poskytovali informácie požadované na účely vykonávania svojich funkcií a povinností na základe vnútroštátnych ustanovení, ktorými sa transponuje táto smernica.
3. Členské štáty zabezpečia, aby príslušné orgány, ktoré pri vykonávaní svojich funkcií a povinností na základe tejto smernice dostanú dôverné informácie, použili uvedené informácie iba počas vykonávania svojich funkcií a povinností.
4. Členské štáty prijímú potrebné správne a organizačné opatrenia na uľahčenie spolupráce uvedené v tomto článku.
5. Európsky orgán pre bankovníctvo uľahčí výmenu informácií medzi príslušnými orgánmi členských štátov a podporí ich spoluprácu.

Hlava VII

Zmena

Článok 38

Zmena smernice 2014/17/EÚ

Vkladá sa tento článok 28a:

„Článok 28a

1. V prípade postúpenia práv veriteľa vyplývajúcich zo zmluvy o úvere alebo samotnej zmluvy na tretiu stranu má spotrebiteľ právo uplatniť voči nadobúdateľovi práv akékoľvek námietky, ktoré mal k dispozícii proti pôvodnému veriteľovi, vrátane vzájomného započítania pohľadávok, ak je v príslušnom členskom štáte povolené.
2. Spotrebiteľ musí byť informovaný o postúpení uvedenom v odseku 1.“

Hlava VIII

Záverečné ustanovenia

Článok 39

Výbor

1. Komisii pomáha výbor. Tento výbor je výborom v zmysle nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 182/2011⁴³.
2. Ak sa odkazuje na tento odsek, uplatňuje sa článok 4 nariadenia (EÚ) č. 182/2011.

Článok 40

Hodnotenie

1. Päť rokov po dátume nadobudnutia účinnosti tejto smernice Komisia vykoná hodnotenie tejto smernice a predloží správu o hlavných zisteniach Európskemu parlamentu, Rade a Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru.
2. Ak sa v rámci hodnotenia identifikujú závažné problémy pri fungovaní smernice, v správe by sa malo uviesť, ako Komisia plánuje riešiť identifikované problémy vrátane krokov a načasovania prípadnej revízie.

⁴³ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 182/2011 zo 16. februára 2011, ktorým sa ustanovujú pravidlá a všeobecné zásady mechanizmu, na základe ktorého členské štáty kontrolujú vykonávanie vykonávacích právomocí Komisie (Ú. v. EÚ L 55, 28.2.2011, s. 13).

Článok 41

Transpozícia

1. Členské štáty najneskôr 31. decembra 2020 prijímú a uverejnia zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou. Komisii bezodkladne oznámia znenie týchto ustanovení.
2. Uvedené ustanovenia sa uplatňujú od 1. januára 2021.
Článok 4 ods. 1, článok 7 a články 9 až 12 sa však uplatňujú od 1. júla 2021.
3. Členské štáty uvedú priamo v prijatých opatreniach alebo pri ich úradnom uverejnení odkaz na túto smernicu. Podrobnosti o odkaze upravia členské štáty.
4. Členské štáty oznámia Komisii znenie hlavných ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré prijímú v oblasti pôsobnosti tejto smernice.

Článok 42

Nadobudnutie účinnosti

Táto smernica nadobúda účinnosť dvadsiatym dňom po jej uverejnení v *Úradnom vestníku Európskej únie*.

Článok 43

Adresáti

Táto smernica je určená členským štátom.

V Bruseli

*Za Európsky parlament
predseda*

*Za Radu
predseda*